

U S T A W A

z dnia r.

o kredycie konsumenckim^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki;
- 2) obowiązki kredytodawcy i pośrednika kredytowego w zakresie informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, obowiązki konsumenta, kredytodawcy i pośrednika kredytowego w związku z zawartą umową o kredyt konsumencki, uprawnienia konsumenta wynikające z zawarcia umowy o kredyt konsumencki oraz wymogi dla personelu kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
- 3) skutki uchybienia przez kredytodawcę i pośrednika kredytowego obowiązkom, o którym mowa w pkt 2;

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża:

- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2225 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę 2008/48/WE (Dz. Urz. UE L 2023/2225 z 30.10.2023);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2673 z dnia 22 listopada 2023 r. zmieniającą dyrektywę 2011/83/UE w odniesieniu do umów o usługi finansowe zawieranych na odległość oraz uchylającą dyrektywę 2002/65/WE (Dz. Urz. UE L 2023/2673 z 28.11.2023).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych; ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe; ustawę z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych; ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym; ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych; ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych; ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności; ustawę z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe; ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych; ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta; ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej; ustawę z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych; ustawę z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami; ustawę z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych; ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; ustawę z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego; ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce; ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych; ustawę z dnia 26 kwietnia 2024 r. o zapewnianiu spełniania wymagań dostępności niektórych produktów i usług przez podmioty gospodarcze; ustawę z dnia 20 grudnia 2024 r. o podmiotach obsługujących kredyty i nabywcach kredytów.

- 4) zasady świadczenia usług doradczych;
- 5) zasady prowadzenia działalności przez instytucje pożyczkowe, funkcjonowania rejestru tych instytucji oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru nad ich działalnością;
- 6) zasady prowadzenia dodatkowej działalności kredytowej i funkcjonowania rejestru dodatkowej działalności kredytowej;
- 7) zasady prowadzenia działalności przez pośredników kredytowych oraz zasady i tryb sprawowania nadzoru nad pośrednikami kredytowymi.

Art. 2. 1. Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub zobowiązuje się udzielić konsumentowi, w szczególności umowę:

- 1) pożyczki;
- 2) kredytu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.³⁾);
- 3) o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, nawet jeżeli konsument nie jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem;
- 4) o kredyt odnawialny;
- 5) najmu lub leasingu, jeżeli ta umowa lub jakakolwiek umowa odrębna przewiduje obowiązek lub możliwość nabycia przedmiotu umowy;
- 6) o kredyt, który jest nieoprocentowany, i z którym nie wiążą się żadne opłaty;
- 7) o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym.

2. Za umowę o kredyt konsumencki nie uważa się umów dotyczących ciągłego świadczenia usług lub dostaw towarów tego samego rodzaju, jeżeli konsument jest zobowiązany do zapłaty za takie usługi lub towary w ustalonych odstępach czasu w trakcie obowiązywania umowy.

Art. 3. Ustawę stosuje się także do umów o kredyt konsumencki, który spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie swojej działalności udziela lub zobowiązuje się udzielić swojemu członkowi.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 222, 525, 769, 820).

Art. 4. 1. Ustawy nie stosuje się do umów:

- 1) o kredyt hipoteczny, w rozumieniu ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. z 2025 r. poz. 720);
- 2) odwróconego kredytu hipotecznego zawartych na podstawie ustawy z dnia 23 października 2014 r. o odwróconym kredycie hipotecznym (Dz. U. z 2025 r. poz. 573);
- 3) konsumenckiej pożyczki lombardowej, o której mowa w ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1111);
- 4) umów o kredyt zawartych z firmami inwestycyjnymi, o których mowa w art. 3 pkt 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146 i 820) lub z instytucjami kredytowymi, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.⁴⁾) w celu umożliwienia inwestorowi przeprowadzenia transakcji mającej związek z co najmniej jednym instrumentem finansowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub z instytucjami kredytowymi, w przypadku gdy firma inwestycyjna lub instytucja kredytowa udzielające kredytu biorą udział w takiej transakcji;
- 5) o kredyt będący wynikiem ugody sądowej albo ugody będącej wynikiem postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, o którym mowa w ustawie z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1823);
- 6) o kredyt udzielany wyłącznie pracownikom zatrudnionym u danego pracodawcy w ramach działalności dodatkowej, który jest nieoprocentowany lub oprocentowany

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 4, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 183 z 09.07.2019, str. 14, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25.

według rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania niższej od powszechnie stosowanych na rynku;

- 7) przewidujących odroczenie płatności za towary lub usługi oferowane konsumentom przez sprzedawców lub usługodawców:
 - a) bez udzielania kredytu przez osobę trzecią,
 - b) z obowiązkiem dokonania płatności w całości w terminie 50 dni od dnia dostarczenia towaru lub wykonania usługi, oraz
 - c) gdy płatność ceny nabycia towaru lub usługi jest dokonywana bez odsetek i bez innych opłat, z dopuszczalnością wyłącznie odsetek wynikających z opóźnień w dokonaniu płatności w kwocie nieprzekraczającej kwoty 25% odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 i 1237 oraz z 2025 r. poz. 769);
- 8) przewidujących odroczenie płatności za towary lub usługi, zawieranych na odległość, oferowanych konsumentom przez sprzedawców lub usługodawców niebędących mikroprzedsiębiorcami, małymi lub średnimi przedsiębiorcami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.⁵⁾), jeżeli oferują oni usługi w rozumieniu § 2 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. z 2004 r. poz. 597):
 - a) bez udzielania ani nabywania kredytu przez osobę trzecią,
 - b) z obowiązkiem dokonania płatności w całości w terminie 14 dni od dnia dostarczenia towaru lub wykonania usługi, oraz
 - c) gdy płatność ceny nabycia towaru lub usługi jest dokonywana bez odsetek i bez innych opłat, z dopuszczalnością wyłącznie odsetek wynikających z opóźnień w dokonaniu płatności w kwocie nieprzekraczającej kwoty 25% odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
- 9) o kredyt konsumencki dotyczących odroczonej spłaty, bez żadnych opłat i odsetek, istniejącego zadłużenia;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1222 i 1871 oraz z 2025 r. poz. 222, 621, 622 i 769).

- 10) o kredyt udzielany określonej kategorii osób na mocy przepisów szczególnych:
- a) z zastosowaniem niższych stóp oprocentowania niż powszechnie stosowane na rynku,
 - b) jeżeli konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania lub
 - c) z zastosowaniem innych warunków, które są korzystniejsze dla konsumenta niż powszechnie stosowane na rynku oraz stóp oprocentowania nie wyższych niż powszechnie stosowane na rynku.

2. W zakresie:

- 1) przekroczenia stosuje się art. 2, art. 3, art. 5, art. 30 ust. 3 zd. 2, art. 30 ust. 5, art. 38 ust. 4, art. 46 ust. 1 i 2, art. 45, art. 56, art. 57, art. 59–61, art. 65, art. 68, art. 84–86, art. 128–134 ustawy oraz art. 105 ust. 4ia oraz art. 105¹ ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty stosuje się art. 2, art. 3, art. 5, art. 7–13, art. 17, art. 23–28, art. 30 ust. 3 zd. 2, art. 30 ust. 5, art. 38 ust. 4, art. 43–45, art. 47 ust. 1 i 2, art. 48 ust. 1 pkt 1–8 i 12, art. 48 ust. 2, art. 50 ust. 1 pkt 3, art. 53, art. 54, art. 56, art. 57, art. 59–61, art. 68, art. 69, art. 77–86, art. 101–113, art. 128–134 ustawy oraz art. 105 ust. 4ia oraz art. 105¹ ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

3. Do umów o kredyt konsumencki nie stosuje się przepisów rozdziału I działu IV tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.

Art. 5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) bazy danych – zbiory danych prowadzone dla celów oceny zdolności kredytowej przez instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz biura informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 85);
- 2) całkowita kwota do zapłaty – suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu;
- 3) całkowita kwota kredytu – maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt konsumencki, a w przypadku umowy o kredyt konsumencki, dla której nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie tej umowy o kredyt;

- 4) całkowity koszt kredytu – wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, jeżeli są znane kredytodawcy, w szczególności:
 - a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, oraz
 - b) koszty usług dodatkowych, w tym ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta;
- 5) informacje udzielane przed zawarciem umowy – informacje, których kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela konsumentowi przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki lub przed złożeniem wiążącej oferty kredytu konsumenckiego oraz których konsument potrzebuje, aby porównać różne oferty kredytowe i podjąć świadomą decyzję o zawarciu umowy o kredyt konsumencki;
- 6) instytucja pożyczkowa – kredytodawca inny niż:
 - a) bank krajowy, bank zagraniczny, oddział banku zagranicznego, instytucja kredytowa lub oddział instytucji kredytowej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
 - b) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
 - c) podmiot, którego działalność polega na udzielaniu kredytów konsumenckich w postaci odroczenia zapłaty ceny lub wynagrodzenia na zakup oferowanych przez niego towarów i usług,
 - d) krajowa instytucja płatnicza, mała instytucja płatnicza, krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, unijna instytucja płatnicza lub unijna instytucja pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611) w zakresie, w jakim udziela kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3 tej ustawy;
- 7) konsument – konsument w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
- 8) kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym – umowa o kredyt konsumencki, który kredytodawca udostępnia konsumentowi umożliwiając dysponowanie środkami pieniężnymi w wysokości przekraczającej środki pieniężne zgromadzone na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym konsumenta;

- 9) kredytodawca – przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, który w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej, udziela lub zobowiązuje się udzielić konsumentowi kredytu;
- 10) ocena zdolności kredytowej – ocena zdolności konsumenta do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy o kredyt konsumencki, dokonywana przez kredytodawcę;
- 11) personel kredytodawcy lub pośrednika kredytowego:
 - a) pracownika kredytodawcy lub pośrednika kredytowego w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277 i 807), bezpośrednio zaangażowanego w czynności objęte ustawą lub uczestniczącego w obsłudze konsumenta w zakresie czynności objętych ustawą,
 - b) osobę fizyczną, która bezpośrednio zarządza pracownikiem, o którym mowa w lit. a, lub sprawuje bezpośredni nadzór nad nim,
 - c) osobę fizyczną, która świadczy usługi na rzecz kredytodawcy lub pośrednika kredytowego, wykonując czynności, o których mowa w lit. a, na podstawie umowy cywilnoprawnej;
- 12) podmiot powiązany – podmiot powiązany w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) 2023/1803 z dnia 13 września 2023 r. przyjmującego określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 237 z 26.09.2023, str. 1, z późn. zm.⁶⁾);
- 13) pośrednik kredytowy – przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, który nie jest kredytodawcą i nie doprowadza jedynie do skojarzenia, bezpośrednio albo pośrednio, konsumenta z kredytodawcą, który w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej, za wynagrodzeniem w formie pieniężnej lub innej uzgodnionej korzyści finansowej:
 - a) przedstawia lub oferuje konsumentom umowy o kredyt konsumencki,
 - b) udziela konsumentom pomocy, podejmując prace przygotowawcze lub inne przedumowne działania administracyjne inne niż wymienione w lit. a, lub
 - c) zawiera z konsumentami umowy o kredyt konsumencki w imieniu kredytodawcy;

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 239 z 28.09.2023, str. 39, Dz. Urz. UE L 2023/2468 z 09.11.2023, Dz. Urz. UE L 2023/2579 z 21.11.2023, Dz. Urz. UE L 2023/2822 z 20.12.2023, Dz. Urz. UE L 2024/1317 z 16.05.2024, Dz. Urz. UE L 2024/2862 z 13.11.2024, Dz. Urz. UE L 2025/1047 z 28.05.2025 oraz Dz. Urz. UE L 2025/1266 z 01.07.2025.

- 14) pozaodsetkowe koszty kredytu – wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek;
- 15) profilowanie – profilowanie w rozumieniu art. 4 pkt 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1);
- 16) przedterminowa spłata – spłatę przez konsumenta w całości lub w części jego zobowiązań wynikających z umowy o kredyt konsumencki przed upływem terminu określonego w tej umowie;
- 17) przekroczenie – każde, inne niż kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, akceptowane przez kredytodawcę przekroczenie salda środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym lub kwoty udzielonego kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym;
- 18) rejestr pośredników kredytowych – rejestr pośredników kredytowych prowadzony na podstawie art. 62 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami;
- 19) rzeczywista roczna stopa oprocentowania – całkowity koszt kredytu wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym;
- 20) sprzedaż łączona – oferowanie lub zawieranie umowy o kredyt konsumencki wraz z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, w przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki jest dla konsumenta dostępna również bez tych produktów lub usług, w tym na innych warunkach niż łącznie z tymi produktami lub usługami;
- 21) sprzedaż wiązana – oferowanie lub zawieranie umowy o kredyt konsumencki w pakiecie z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, w przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki nie jest dla konsumenta dostępna bez takich produktów lub usług;
- 22) stała stopa oprocentowania kredytu – stopa oprocentowania określona w umowie o kredyt konsumencki, przy wykorzystaniu określonej stałej wartości procentowej wyrażonej na cały okres obowiązywania umowy lub w danych okresach obowiązywania umowy; jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie określa wszystkich stóp oprocentowania kredytu, przyjmuje się, że stopa oprocentowania kredytu jest stała jedynie w odniesieniu do tych okresów będących częścią okresu obowiązywania umowy, dla których stopy

- oprocentowania kredytu zostały określone wyłącznie z wykorzystaniem stałej określonej wartości procentowej uzgodnionej przy zawarciu umowy o kredyt konsumencki;
- 23) stopa oprocentowania kredytu – stopa oprocentowania wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty kredytu na podstawie umowy o kredyt konsumencki w stosunku rocznym;
- 24) stopa referencyjna – stopa oprocentowania służąca za podstawę ustalenia oprocentowania kredytu odnosząca się do minimalnego oprocentowania podstawowych operacji otwartego rynku prowadzonych przez Narodowy Bank Polski, ustalana przez Radę Polityki Pieniężnej, ogłaszana w Dzienniku Urzędowym Narodowego Banku Polskiego;
- 25) trwały nośnik – powszechnie wykorzystywany materiał lub urządzenie umożliwiające konsumentowi przechowywanie i odczytywanie informacji przekazywanych w związku z umową o kredyt konsumencki, przez okres odpowiedni do celów, jakim informacje te służą, oraz pozwalające konsumentowi na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci;
- 26) umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość – umowa o kredyt konsumencki zawierana bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796);
- 27) umowa o kredyt wiązany – umowa o kredyt konsumencki, z którego finansowane jest wyłącznie nabycie towaru lub usługi na podstawie innej umowy, w tym wraz z pozaodsetkowymi kosztami kredytu związanego, o ile ta umowa służy ich finansowaniu kredytem, a obie te umowy są ze sobą powiązane, zgodnie z którymi:
- a) sprzedawca lub usługodawca udziela kredytu konsumentowi na nabycie towaru lub usługi od tego sprzedawcy lub usługodawcy, albo
 - b) nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, który współpracuje ze sprzedawcą lub usługodawcą w związku z przygotowaniem lub zawarciem umowy o kredyt, albo
 - c) nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, a towar lub usługa są określone w umowie o kredyt konsumencki;
- 28) usługa dodatkowa – usługa oferowana konsumentowi w związku z umową o kredyt konsumencki;
- 29) umowa o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty – umowa o kredyt konsumencki przewidująca odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty, w przypadku gdy

konsument zalega lub prawdopodobnie będzie zalegał ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt konsumencki, jeżeli umowa o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty służy zapobiegnięciu ewentualnemu postępowaniu sądowemu w związku z niewykonaniem przez konsumenta zobowiązania oraz gdy warunki przewidziane w tej umowie nie są dla konsumenta mniej korzystne od postanowień zawartych w pierwotnej umowie o kredyt konsumencki, do której odnosi się ta umowa.

Art. 6. 1. Warunki wnioskowania o kredyt konsumencki, udzielania takiego kredytu oraz wykonywania umowy o kredyt konsumencki nie mogą być dyskryminujące wobec konsumentów legalnie przebywających na terytorium Unii Europejskiej ze względu na jakiekolwiek kryteria, które mogłyby stanowić podstawę dyskryminacji, w szczególności ze względu na narodowość, płeć, rasę, pochodzenie etniczne lub społeczne, obywatelstwo, miejsce zamieszkania, cechy genetyczne, język, religię, wyznanie lub światopogląd, majątek, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

2. W sprawach dotyczących dyskryminacji konsumentów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. z 2024 r. poz. 1175 i 1871 oraz z 2025 r. poz. 620).

Rozdział 2

Obowiązki kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego przed zawarciem umowy o kredyt

Art. 7. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy zapewnia, aby wszelkie informacje o charakterze reklamowym i komunikaty marketingowe dotyczące kredytów konsumenckich:

- 1) były jednoznaczne, rzetelne, zrozumiałe i widoczne oraz by nie wprowadzały konsumenta w błąd;
- 2) nie zawierały sformułowań mogących stwarzać u konsumenta fałszywe oczekiwania w zakresie dostępności i kosztów kredytu ponoszonych przez konsumenta lub całkowitej kwoty do zapłaty.

Art. 8. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy zapewnia, aby reklama dotycząca kredytu konsumenckiego zawierała jasne i wyraźne ostrzeżenie, wskazujące że z kredytem wiążą się określone koszty, z użyciem sformułowania „Uwaga! Pożyczanie pieniędzy kosztuje” lub innego równoważnego sformułowania.

Art. 9. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy w reklamie dotyczącej kredytu konsumenckiego, która zawiera dane dotyczące kosztów kredytu ponoszonych przez konsumenta, w szczególności stopy oprocentowania kredytu, podaje konsumentowi:

- 1) firmę kredytodawcy oraz pośrednika kredytu konsumenckiego;
- 2) stopę oprocentowania kredytu konsumenckiego ze wskazaniem, czy jest to stała stopa oprocentowania, zmienna, czy stanowiąca połączenie obu tych rodzajów oprocentowania, wraz z wyodrębnieniem opłat uwzględnianych w całkowitym koszcie kredytu konsumenckiego;
- 3) całkowitą kwotę kredytu;
- 4) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania;
- 5) okres obowiązywania umowy o kredyt konsumencki;
- 6) całkowitą kwotę do zapłaty oraz wysokość rat;
- 7) cenę towaru lub usługi oraz kwotę wszystkich zaliczek lub zadatków – w przypadku umowy przewidującej odroczenie płatności za dany towar lub usługę;
- 8) informację o obowiązku zawarcia umowy dotyczącej usługi dodatkowej do umowy o kredyt – w przypadku gdy do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach niezbędne jest zawarcie tej umowy, a kosztu takiej usługi nie można z góry określić.

2. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy w reklamach, o których mowa w ust. 1, może podać wyłącznie informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 4 oraz 8, jeżeli spośród danych dotyczących kosztów kredytu ponoszonych przez konsumenta podaje jedynie rzeczywistą roczną stopę oprocentowania.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, kredytodawca oraz pośrednik kredytowy formułuje w sposób zwięzły, jednoznaczny i zrozumiały oraz podaje je, w zależności od formy przekazu, w sposób wyraźnie czytelny lub wyraźnie słyszalny, a także w sposób dostosowany do technicznych możliwości nośnika zastosowanego do przekazywania tych informacji.

4. W przypadkach, w których nośnik zastosowany do przekazywania informacji nie pozwala na wizualne przedstawienie informacji, o których mowa w ust. 1, nie podaje się informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7.

5. W przypadkach, w których nośnik elektroniczny zastosowany do przekazywania informacji nie pozwala na wizualne przedstawienie informacji, o których mowa w ust. 1, w sposób jednoznaczny, zrozumiały i widoczny, kredytodawca oraz pośrednik kredytowy

zapewnia konsumentowi dostęp do informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7, za pomocą kliknięcia, przewijania lub przesuwania.

Art. 10. 1. Informacje, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2–7, kredytodawca oraz pośrednik kredytowy podaje na podstawie reprezentatywnego przykładu.

2. Przy ustalaniu reprezentatywnego przykładu kredytodawca oraz pośrednik kredytowy określa warunki umowy o kredyt konsumencki, na których spodziewa się zawrzeć co najmniej dwie trzecie umów o kredyt konsumencki przy uwzględnieniu w tych umowach średniego okresu kredytowania, całkowitej kwoty kredytu konsumenckiego i częstotliwości występowania na rynku umów o kredyt konsumencki danego rodzaju.

3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy jest obowiązany gromadzić odpowiednie dane w celu ustalenia na ich podstawie reprezentatywnego przykładu.

Art. 11. 1. Pośrednik kredytowy w reklamach dotyczących kredytu konsumenckiego podaje konsumentowi w sposób jednoznaczny, zrozumiały i widoczny:

- 1) zakres umocowania do dokonywania czynności faktycznych lub prawnych;
- 2) informację, czy pośrednik kredytowy współpracuje z jednym kredytodawcą czy z większą ich liczbą, czy też działa jako niezależny pośrednik.

2. W przypadku gdy pośrednik kredytowy współpracuje z kredytodawcami, przekazuje konsumentowi informację o firmach kredytodawców, z którymi współpracuje.

Art. 12. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przechowuje wszelkie informacje o charakterze reklamowym przez okres 3 lat od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakończono rozpowszechnianie tych informacji.

Art. 13. Zakazana jest reklama kredytu konsumenckiego, która:

- 1) sugeruje, że kredyt poprawi sytuację finansową konsumenta;
- 2) wskazuje, że pozostałe do spłaty kredyty, w tym zarejestrowane w bazach danych, nie mają wpływu lub mają niewielki wpływ na ocenę wniosku o kredyt;
- 3) sugeruje, że kredyt prowadzi do zwiększenia zasobów finansowych, stanowi formę oszczędności lub może podnieść poziom życia konsumenta;
- 4) podkreśla łatwość lub szybkość uzyskania kredytu konsumenckiego;
- 5) wskazuje, że rabat jest uwarunkowany zaciągnięciem kredytu konsumenckiego;
- 6) oferuje odroczenia terminu spłaty rat kredytu konsumenckiego na okresy dłuższe niż trzy miesiące.

Art. 14. Zakazane jest dokonywanie sprzedaży związanej w związku z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem przypadku gdy sprzedaż związana dotyczy prowadzonego bezpłatnie rachunku płatniczego lub oszczędnościowego, którego wyłącznym celem jest:

- 1) gromadzenie środków finansowych przeznaczonych na spłatę kredytu konsumenckiego;
- 2) obsługa kredytu konsumenckiego;
- 3) łączenie zasobów w celu uzyskania kredytu konsumenckiego, lub
- 4) zapewnienie kredytodawcy dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego w przypadku zaległości w spłacie tego kredytu.

Art. 15. 1. Kredytodawca może wymagać od konsumenta zawarcia umowy ubezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego, której suma ubezpieczenia jest nie wyższa niż całkowita kwota do zapłaty, jeżeli jest to uzasadnione i proporcjonalne w odniesieniu do rodzaju i warunków kredytu, pod warunkiem, że akceptuje możliwość wyboru przez konsumenta oferty dowolnego zakładu ubezpieczeń odpowiadającej minimalnemu zakresowi ubezpieczenia określonego przez kredytodawcę.

2. Wybór przez konsumenta oferty zakładu ubezpieczeń innego niż wskazany przez kredytodawcę, która odpowiada minimalnemu zakresowi ubezpieczenia określonego przez kredytodawcę, nie wpływa na warunki umowy o kredyt konsumencki oferowanej przez kredytodawcę.

3. Umowa ubezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego nie może zostać zawarta przed upływem 3 dni roboczych od dnia przekazania konsumentowi informacji, o której mowa w ust. 5, chyba że konsument wyraźnie tego zażąda.

4. Warunki umowy ubezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego zaproponowanej konsumentowi przez kredytodawcę nie mogą ulec zmianie przed upływem 3 dni roboczych od dnia przekazania konsumentowi informacji, o której mowa w ust. 6.

5. Przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki kredytodawca informuje bezpłatnie konsumenta na trwałym nośniku, o:

- 1) minimalnym zakresie ubezpieczenia określonym przez kredytodawcę;
- 2) możliwości wyboru oferty dowolnego zakładu ubezpieczeń odpowiadającej minimalnemu zakresowi ubezpieczenia określonego przez kredytodawcę, oraz
- 3) warunkach, o których mowa w ust. 2–4.

6. Dane osobowe dotyczące chorób onkologicznych u konsumentów nie mogą być pozyskiwane oraz wykorzystywane do celów zawarcia umowy ubezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego po upływie 5 lat od zakończenia leczenia.

Art. 16. 1. Kredytodawca może dokonywać sprzedaży łączonej w związku z zawarciem umowy o kredyt konsumencki.

2. W przypadku oferowania sprzedaży łączonej kredytodawca przekazuje bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, informację, że kredyt konsumencki jest dostępny również bez dodatkowych produktów lub usług finansowych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, kredytodawca jednocześnie przekazuje bezpłatnie konsumentowi formularz informacyjny, o którym mowa w art. 19 ust. 1, dotyczący oferty kredytu konsumenckiego bez sprzedaży łączonej.

Art. 17. Zakazane jest oferowanie lub sprzedaż w związku z umową o kredyt konsumencki usług i towarów innych niż usługi i produkty finansowe, z wyjątkiem usług i towarów finansowanych odrębnym kredytem wiązanim.

Art. 18. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy udostępnia bezpłatnie konsumentowi w każdym czasie w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta, jednoznaczne i zrozumiałe informacje ogólne dotyczące oferowanych umów o kredyt konsumencki, obejmujące co najmniej:

- 1) firmę, adres siedziby albo adres prowadzenia działalności kredytodawcy lub pośrednika kredytowego oraz jego numer telefonu i adres poczty elektronicznej;
- 2) cele, na które kredyt konsumencki może zostać wykorzystany;
- 3) okres, na jaki może zostać zawarta umowa o kredyt konsumencki;
- 4) rodzaje dostępnej stopy oprocentowania kredytu konsumenckiego ze wskazaniem, czy jest to stała albo zmienna stopa oprocentowania, czy stanowiąca połączenie obu tych rodzajów stóp oprocentowania, wraz z krótką charakterystyką stałej lub zmiennej stopy oprocentowania, w tym informacją o związanych z tym konsekwencjach dla konsumenta;
- 5) reprezentatywny przykład całkowitej kwoty kredytu, całkowitego kosztu kredytu, całkowitej kwoty do zapłaty oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania;
- 6) wskazanie możliwych innych kosztów nieuwzględnionych w całkowitym koszcie kredytu, które konsument może ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, i prognozowaną maksymalną wysokość tych kosztów;
- 7) poszczególne warianty spłaty kredytu konsumenckiego oferowane przez kredytodawcę, w tym liczbę, częstotliwość i wysokość regularnie spłacanych rat;
- 8) warunki bezpośrednio związane z przedterminową spłatą kredytu konsumenckiego;
- 9) warunki skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki;

- 10) wskazanie usług dodatkowych, które konsument jest obowiązany nabyć, aby uzyskać kredyt konsumencki lub uzyskać go na oferowanych warunkach, oraz wyjaśnienie czy usługi dodatkowe mogą być nabywane od usługodawcy innego niż kredytodawca;
- 11) ogólne ostrzeżenie dotyczące możliwych konsekwencji niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy o kredyt konsumencki.

2. W przypadku gdy kredytodawca oraz pośrednik kredytowy udostępnia konsumentowi informacje, o których mowa w ust. 1, w swoich lokalach, udostępnia je w postaci papierowej.

Art. 19. 1. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta, na formularzu informacyjnym, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy, zindywidualizowane informacje, w czasie umożliwiającym zapoznanie się z tymi informacjami:

- 1) w pierwszej części formularza informacyjnego na jednej stronie:
 - a) firmę, adres siedziby albo adres prowadzenia działalności oraz adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045 i 1841), zwany dalej „adresem do doręczeń elektronicznych”, kredytodawcy i pośrednika kredytowego wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 tej ustawy, zwanej dalej „bazą adresów elektronicznych”,
 - b) całkowitą kwotę kredytu,
 - c) okres obowiązywania umowy o kredyt,
 - d) stopę oprocentowania kredytu lub wszystkie stopy oprocentowania kredytu, jeżeli stosuje się różne stopy oprocentowania kredytu,
 - e) całkowitą kwotę do zapłaty,
 - f) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania,
 - g) opis i cenę towaru lub usługi – w przypadku umowy o kredyt wiązany lub umowy przewidującej odroczenie płatności za dany towar lub usługę,
 - h) informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz wszelkie inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu,
 - i) zasady i terminy spłaty kredytu oraz, w odpowiednich przypadkach, kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności

- kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należności, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania,
- j) informację o skutkach braku płatności oraz opóźnień w płatnościach,
 - k) informację o prawie konsumenta do odstąpienia od umowy oraz okres, w którym można z niego skorzystać,
 - l) informację o prawie konsumenta do spłaty kredytu przed terminem,
 - m) informację o zastrzeżeniu przez kredytodawcę prowizji za spłatę kredytu przed terminem,
 - n) adres, numer telefonu, adres e-mail oraz fakultatywnie adres strony internetowej kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego;
- 2) w dalszej części formularza informacyjnego, po informacjach określonych w pkt 1, i w sposób wyraźnie od nich oddzielony:
- a) rodzaj kredytu,
 - b) terminy i sposób wypłaty kredytu,
 - c) w przypadku stosowania różnych stóp oprocentowania kredytu, warunki stosowania każdej stopy oprocentowania kredytu, oraz wszelkie indeksy lub stopy referencyjne mające zastosowanie do każdej pierwotnej stopy oprocentowania kredytu, a także okresy, warunki i procedury zmian stopy oprocentowania kredytu,
 - d) informację, że inne mechanizmy dokonywania wypłat mogą spowodować zastosowanie wyższej rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania – jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne sposoby dokonywania wypłat, w odniesieniu do których obowiązują różne opłaty i stopy oprocentowania, a kredytodawca korzysta z założenia, o którym mowa w części II w pkt 2 załącznika nr 3 do ustawy,
 - e) informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o odsetkach, prowizjach, marżach, opłatach, łącznie z opłatami za korzystanie z instrumentów płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie,
 - f) reprezentatywny przykład przedstawiający rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty, odnoszący się do wszystkich założeń przyjętych do obliczenia tej stopy; w przypadku gdy konsument poinformował kredytodawcę o co

najmniej jednym ze składników preferowanego przez siebie kredytu, w szczególności o okresie obowiązywania umowy o kredyt lub całkowitej kwocie kredytu, kredytodawca uwzględnia te składniki,

- g) informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile występują,
- h) informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy dotyczącej usługi dodatkowej, w szczególności umowy ubezpieczenia, w przypadku gdy zawarcie takiej umowy jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach,
- i) w odpowiednich przypadkach informację o wymaganych zabezpieczeniach kredytu konsumenckiego,
- j) informacje dotyczące sposobu ustalania prowizji kredytodawcy w przypadku przedterminowej spłaty, o ile została przewidziana,
- k) informację o prawie konsumenta do niezwłocznego otrzymania bezpłatnej informacji, o której mowa w art. 38 ust. 4, na temat wyników weryfikacji w bazie danych przeprowadzonej w celu oceny zdolności kredytowej,
- l) informacja o prawie konsumenta do otrzymania egzemplarza projektu umowy o kredyt konsumencki, na warunkach określonych w art. 21,
- m) wskazanie, czy oferta kredytu konsumenckiego została zindywidualizowana na podstawie zautomatyzowanego przetwarzania danych, w tym profilowania,
- n) informację o terminie, w którym kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest związany informacjami, które przekazał konsumentowi,
- o) informację o możliwości skorzystania przez konsumenta z pozasądowego rozstrzygania sporów oraz sposobie uzyskania dostępu do niego,
- p) ostrzeżenie i wyjaśnienie dotyczące prawnych i finansowych konsekwencji niewykonania lub nienależytego zobowiązań innych niż określone w pkt 1 lit. j wynikających z umowy o kredyt,
- q) harmonogram, o którym mowa w art. 63.

2. W przypadku umów o kredyt konsumencki, w których stosuje się jako odniesienie wskaźnik referencyjny, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L

171 z 29.06.2016, str. 1, z późn. zm.⁷⁾), w odrębnym dokumencie podaje się nazwy wskaźników referencyjnych i ich administratorów oraz informację o potencjalnych konsekwencjach zastosowania tych wskaźników dla konsumenta.

3. W przypadku gdy nie można umieścić w widoczny sposób wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, na jednej stronie, przedstawia się je w pierwszej części formularza informacyjnego na dwóch stronach. W takim przypadku informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–h, umieszcza się na pierwszej stronie formularza informacyjnego.

4. Informacje zawarte w formularzu informacyjnym, o którym mowa w ust. 1, są wiążące dla kredytodawcy przez okres co najmniej 3 dni roboczych od dnia ich przekazania.

5. W przypadku gdy informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, zostaną przekazane konsumentowi w terminie krótszym niż jeden dzień przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazują bezpłatnie konsumentowi przypomnienie o prawie do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki oraz o sposobie skorzystania z tego prawa.

6. Przypomnienie, o którym mowa w ust. 5, kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta i określonym w umowie o kredyt konsumencki, w terminie nie krótszym niż jeden dzień i nie dłuższym niż siedem dni od dnia zawarcia tej umowy.

7. Informacje, o których mowa w ust. 1, formułuje się jednoznacznie, spójnie i zrozumiale oraz podaje się je w sposób jednakowo widoczny i wyraźnie czytelny, a także w sposób dostosowany do technicznych możliwości nośnika zastosowanego do przekazywania tych informacji oraz przedstawia się je w odpowiedni sposób na poszczególnych kanałach komunikacyjnych, z uwzględnieniem interoperacyjności.

8. W przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki informacje w formie głosowych komunikatów telefonicznych, podaje w sposób wyraźnie słyszalny, zrozumiały i jednoznaczny co najmniej informacje określone w ust. 1 pkt 1.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 41, Dz. Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 17, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 49 z 12.02.2021, str. 6, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 2023/2869 z 20.12.2023.

Art. 20. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy może przed zawarciem umowy przekazać bezpłatnie konsumentowi, w odrębnym dokumencie, dodatkowe informacje inne niż określone w art. 19 ust. 1 i 2, łącznie z formularzem informacyjnym, o którym mowa w art. 19. Dodatkowe informacje są wyraźnie czytelne.

Art. 21. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje bezpłatnie konsumentowi, na jego wniosek, projekt umowy o kredyt konsumencki, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, jeżeli w ocenie kredytodawcy spełnia on warunki do udzielenia mu kredytu konsumenckiego. Projekt umowy zawiera dane konsumenta, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1, oraz wszystkie warunki, na których kredytodawca jest gotowy udzielić kredytu konsumentowi.

Art. 22. W przypadku gdy zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt konsumencki, płatności dokonywane przez konsumenta nie są niezwłocznie zaliczane do spłaty całkowitej kwoty kredytu, ale są wykorzystywane do zgromadzenia kapitału przez okresy i na zasadach określonych w umowie o kredyt konsumencki lub w umowie dodatkowej, a umowa o kredyt konsumencki w sposób wyraźny nie przewiduje udzielenia gwarancji spłaty całkowitej kwoty kredytu wypłaconej na jej podstawie, informacje udzielane przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, o których mowa w art. 19 ust. 1 i 2, zawierają jasne i zwięzłe stwierdzenie, że taka gwarancja nie jest udzielana.

Art. 23. 1. Przed zawarciem umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, w widoczny sposób na formularzu informacyjnym, którego wzór określa załącznik nr 2 do ustawy, zindywidualizowane informacje, w czasie umożliwiającym zapoznanie się z tymi informacjami:

- 1) w pierwszej części formularza informacyjnego informacje określone w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a–j oraz l–n oraz informację o braku prawa konsumenta do odstąpienia od umowy;
- 2) w drugiej części formularza informacyjnego:
 - a) dane określone w art. 19 ust. 1 pkt 2 lit. a, j, k oraz m–q,
 - b) w przypadku stosowania różnych stóp oprocentowania kredytu, warunki stosowania każdej stopy oprocentowania kredytu, oraz wszelkie indeksy lub stopy referencyjne mające zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu oraz opłaty mające zastosowanie od chwili zawarcia umowy o kredyt i warunki, na jakich opłaty te mogą ulec zmianie,

- c) reprezentatywny przykład przedstawiający rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty, odnoszący się do wszystkich założeń przyjętych do obliczenia tej stopy,
- d) warunki i procedurę rozwiązania umowy o kredyt,
- e) w odpowiednich przypadkach wskazanie, że kredytodawca będzie mógł żądać w dowolnym momencie spłaty pełnej kwoty kredytu.

2. Przepis art. 19 ust. 3 i 7 stosuje się.

3. W przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi przed zawarciem umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty informacje w formie głosowych komunikatów telefonicznych, podaje w sposób wyraźnie słyszalny, zrozumiały i jednoznaczny co najmniej informacje określone w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a–j oraz l–n.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, niezwłocznie po zawarciu umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza konsumentowi, na trwałym nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.

Art. 24. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje bezpłatnie konsumentowi, na jego wniosek, projekt umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, jeżeli w ocenie kredytodawcy spełnia on warunki do udzielenia mu kredytu konsumenckiego. Projekt umowy zawiera dane konsumenta, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1, oraz wszystkie warunki, na których kredytodawca jest gotowy udzielić kredytu konsumentowi.

Art. 25. Przepisów art. 19–24 nie stosuje się do sprzedawców i usługodawców, którzy działają w charakterze pośredników kredytowych w zakresie kredytu na nabycie oferowanych przez nich towarów lub usług.

Art. 26. 1. Przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki pośrednik kredytowy przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, informacje, o których mowa w art. 11, oraz:

- 1) informację o wysokości ewentualnych kosztów czynności faktycznych lub prawnych związanych z przygotowaniem, oferowaniem, zawieraniem lub wykonywaniem umowy o kredyt, które pośrednik kredytowy otrzymuje od konsumenta;
- 2) informacje, czy pośrednik kredytowy otrzymuje wynagrodzenie od kredytodawcy.

2. Pośrednik kredytowy informuje kredytodawcę o wysokości ewentualnych opłat pobranych od konsumenta w celu obliczenia przez kredytodawcę rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.

Art. 27. 1. Przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela bezpłatnie konsumentowi w sposób jasny i zrozumiały, wyjaśnień dotyczących proponowanych umów o kredyt konsumencki oraz umów o świadczenie usług dodatkowych, w celu umożliwienia konsumentowi podjęcia świadomej decyzji dotyczącej tych umów, w szczególności dokonania przez konsumenta oceny, czy są one dostosowane do jego potrzeb i sytuacji finansowej.

2. Wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1 obejmują:

- 1) informacje, o których mowa w art. 19–24 – w przypadku kredytodawców;
- 2) informacje, o których mowa w art. 11, art. 19–24 i art. 26 – w przypadku pośredników kredytowych;
- 3) opis głównych cech proponowanego kredytu konsumenckiego oraz proponowanych usług dodatkowych;
- 4) opis skutków zawarcia umowy o kredyt konsumencki oraz konsekwencji zalegania przez konsumenta ze spłatą;
- 5) informację o możliwości, warunkach i skutkach odstąpienia od umowy o usługę dodatkową lub jej rozwiązania, ze wskazaniem czy od każdej z tych umów konsument może odstąpić lub ją rozwiązać oddzielnie.

3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy, w uzasadnionych przypadkach, dostosowują sposób przekazania oraz zakres wyjaśnień, o których mowa w ust. 1, do okoliczności, w jakich kredyt jest oferowany, w szczególności sytuacji finansowej i potrzeb konsumenta oraz biorąc pod uwagę rodzaj oferowanego kredytu.

Art. 28. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy nie mogą pobierać opłat oraz innych kosztów od konsumenta przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki.

2. Opłaty oraz inne koszty uiszczone przez konsumenta podlegają niezwłocznie zwrotowi, w przypadku gdy kwota kredytu nie została wypłacona przez kredytodawcę w terminie wskazanym w umowie.

Art. 29. 1. Kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki dokonuje oceny zdolności kredytowej konsumenta.

2. Oceny zdolności kredytowej dokonuje się w interesie konsumenta w celu zapobieżenia nieodpowiedzialnemu udzielaniu kredytów i nadmiernemu zadłużeniu. W ocenie zdolności kredytowej uwzględnia się w odpowiedni sposób czynniki istotne dla zweryfikowania możliwości spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy o kredyt.

3. Jeżeli wniosek o kredyt konsumencki jest składany wspólnie przez więcej niż jednego konsumenta, kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej biorąc pod uwagę wspólną zdolność konsumentów do spłaty zaciągniętego kredytu.

Art. 30. 1. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie dokładnych informacji o dochodach i wydatkach konsumenta oraz innych informacji dotyczących sytuacji finansowej i ekonomicznej konsumenta, w zakresie niezbędnym i proporcjonalnym do charakteru, okresu obowiązywania i wartości kredytu oraz związanych z nim ryzyk dla konsumenta.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować dowody potwierdzające dochody lub inne źródła spłaty, informacje o aktywach i zobowiązaniach finansowych lub informacje o innych zobowiązaniach finansowych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, uzyskuje się z odpowiednich źródeł wewnętrznych, w tym ze zbiorów danych kredytodawcy, lub zewnętrznych, w tym z baz danych oraz od konsumenta, z uwzględnieniem ust. 4. Źródłem informacji o konsumencie nie mogą być sieci społecznościowe.

4. Kredytodawca dokonuje sprawdzenia informacji zawartych w bazach danych.

5. Kredytodawca do oceny zdolności kredytowej nie wykorzystuje danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) oraz danych osobowych przetworzonych z sieci społecznościowych, które mogą być zawarte w bazach danych, z których korzysta.

6. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie analizy informacji, o których mowa w ust. 1, przy czym ocena ta nie może opierać się wyłącznie na historii kredytowej konsumenta w bazach danych.

Art. 31. 1. Konsument przedstawia, na żądanie kredytodawcy, informacje niezbędne do dokonania oceny zdolności kredytowej, wraz z dokumentami potwierdzającymi te informacje

oraz z oświadczeniem o jego dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego. Oświadczenie stanowi załącznik do umowy o kredyt konsumencki.

2. W przypadku gdy całkowita kwota kredytu konsumenckiego nie przekracza jednokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773), konsument przedstawia wyłącznie oświadczenie o dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego.

Art. 32. Obowiązek wykazania, że kredytodawca dokonał oceny zdolności kredytowej w sposób zgodny z wymogami art. 29 oraz art. 30, spoczywa na kredytodawcy lub jego następcach prawnych.

Art. 33. Pośrednik kredytowy obowiązany jest przekazać właściwemu kredytodawcy informacje uzyskane od konsumenta, niezbędne do przeprowadzenia oceny zdolności kredytowej.

Art. 34. 1. Kredytodawca ustanawia i stosuje procedury, na podstawie których dokonuje oceny zdolności kredytowej oraz dokumentuje stosowanie tych procedur.

2. Kredytodawca dokumentuje informacje, o których mowa w art. 30 ust. 1.

3. Informacje, o których mowa w art. 30 ust. 1, kredytodawca przechowuje przez okres 5 lat od dnia ustania stosunku prawnego uzasadniającego ich pozyskanie.

Art. 35. Umowa o kredyt konsumencki może zostać zawarta tylko w przypadku, gdy wynik oceny zdolności kredytowej wskazuje, że konsument będzie zdolny do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy.

Art. 36. 1. Kredytodawca nie może rozwiązać, odstąpić lub zmienić umowy o kredyt konsumencki, w przypadku gdy ocena zdolności kredytowej została przeprowadzona z naruszeniem art. 29 i art. 30, chyba że rozwiązanie albo zmiana umowy albo odstąpienie od niej są korzystne dla konsumenta i zostały dokonane za jego zgodą.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy konsument zataił informacje lub podał kredytodawcy nieprawdziwe informacje niezbędne do dokonania oceny zdolności kredytowej.

Art. 37. 1. W przypadku gdy kredytodawca w celu oceny zdolności kredytowej stosuje zautomatyzowane przetwarzanie danych osobowych, w tym profilowanie danych osobowych, zapewnia konsumentowi, którego dotyczy ta ocena, możliwość uzyskania na jego wniosek bezpłatnej interwencji człowieka, obejmującej:

- 1) przekazanie jednoznacznego i zrozumiałego wyjaśnienia oceny zdolności kredytowej, w tym logiki i ryzyk uwzględnionych w toku zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, a także jego znaczenia i wpływu na ocenę;
- 2) weryfikację oceny zdolności kredytowej i decyzji o udzieleniu kredytu dokonanej przez kredytodawcę;
- 3) wyrażenie stanowiska przez konsumenta.

2. Kredytodawca informuje bezpłatnie konsumenta o uprawnieniach, o których mowa w ust. 1, przed dokonaniem oceny zdolności kredytowej.

Art. 38. 1. W przypadku odmowy udzielenia kredytu konsumentowi w związku z negatywną oceną zdolności kredytowej kredytodawca niezwłocznie i bezpłatnie informuje o tym konsumenta.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy z informacji na podstawie których dokonano oceny zdolności kredytowej wynika, że konsument ma lub może mieć trudności ze spłatą istniejącego zadłużenia, kredytodawca bezpłatnie informuje konsumenta o możliwości skorzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1109 oraz z 2025 r. poz. 146).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w sytuacji gdy do oceny zdolności kredytowej zastosowano zautomatyzowane przetwarzanie danych, kredytodawca informuje bezpłatnie konsumenta o takim sposobie dokonania oceny, przekazując mu jednocześnie informację o prawie do oceny wniosku o kredyt konsumentowi przez człowieka oraz o procedurze weryfikacji decyzji o odmowie udzielenia kredytu konsumentowi.

4. W przypadku gdy kredytodawca odmawia konsumentowi udzielenia kredytu konsumentowi w związku z negatywną oceną zdolności kredytowej na podstawie sprawdzenia informacji zawartych w bazie danych lub zbiorze danych kredytodawcy, niezwłocznie i bezpłatnie przekazuje mu informację o wynikach tego sprawdzenia oraz wskazuje bazę danych lub zbiór danych, w których tego sprawdzenia dokonano.

Art. 39. 1. Jeżeli kredytodawca odmówi konsumentowi udzielenia kredytu konsumenckiego w przypadku, o którym mowa w art. 38 ust. 1, przekazuje konsumentowi, niezwłocznie i bezpłatnie, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, wyjaśnienie dotyczące dokonanej oceny zdolności kredytowej.

2. Wyjaśnienie dotyczące dokonanej oceny zdolności kredytowej obejmuje informacje na temat czynników, które miały wpływ na dokonaną negatywną ocenę zdolności kredytowej.

Art. 40. Kredytodawca dokonuje ponownej oceny zdolności kredytowej na podstawie uaktualnionych informacji przed każdym znacznym zwiększeniem całkowitej kwoty kredytu konsumenckiego po zawarciu umowy o kredyt konsumencki.

Art. 41. W przypadku gdy kredytodawca udzielił konsumentowi kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 29, art. 30, art. 35 oraz art. 40 lub gdy z treści oświadczenia konsumenta lub uzyskanych przez kredytodawcę informacji wynikało, że na dzień zawarcia umowy o kredyt konsumencki konsument miał zaległości w spłacie innego zobowiązania pieniężnego wynoszące powyżej 6 miesięcy, a kredyt konsumencki nie był przeznaczony na spłatę tej zaległości, to:

- 1) zbycie wierzytelności z tej umowy w drodze przelewu lub w inny sposób jest nieważne;
- 2) dochodzenie wierzytelności jest dopuszczalne dopiero po dniu całkowitej spłaty wcześniejszego zobowiązania, jego wygaśnięcia lub po prawomocnym stwierdzeniu przez sąd nieistnienia tego zobowiązania – przy czym zakaz zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie wstrzymuje biegu przedawnienia, a za okres zakazu zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie można doliczać odsetek, w tym odsetek za opóźnienie lub pozaodsetkowych kosztów kredytu, a także innych opłat związanych z tą wierzytelnością.

Art. 42. 1. Kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki oraz przed zmianą tej umowy, w wyniku której następuje zwiększenie zadłużenia, weryfikuje w sposób, o którym mowa w art. 23j lub art. 23m ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2025 r. poz. 274), w rejestrze zastrzeżeń numerów PESEL, o którym mowa w art. 23a tej ustawy, zwanym dalej „rejestrem zastrzeżeń numerów PESEL”, czy numer PESEL konsumenta jest zastrzeżony.

2. Kredytodawca nie może domagać się od konsumenta i jego następców prawnych zaspokojenia roszczenia z tytułu zawarcia umowy o kredyt konsumencki ani zbyć wierzytelności powstałej z tej umowy, jeżeli w chwili zawarcia umowy, z której wynika

dochodzone roszczenie, numer PESEL konsumenta był zastrzeżony w rejestrze zastrzeżeń numerów PESEL.

3. Weryfikacja zastrzeżenia numeru PESEL może być dokonywana za pośrednictwem instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

4. W przypadku niedostępności systemu teleinformatycznego, w którym prowadzony jest rejestr zastrzeżeń numerów PESEL, kredytodawca po ponownej nieudanej próbie dokonania weryfikacji może:

- 1) odmówić zawarcia umowy o kredyt konsumencki do czasu przywrócenia dostępności systemu albo
- 2) zawrzeć umowę o kredyt konsumencki z zachowaniem należytej staranności przy weryfikacji tożsamości konsumenta i udokumentować dokonanie tej weryfikacji.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jeżeli umowa o kredyt konsumencki została zawarta w trakcie trwania niedostępności systemu teleinformatycznego, w którym prowadzony jest rejestr zastrzeżeń numerów PESEL, innej niż wymieniona w art. 23c ust. 5 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, trwającej dłużej niż 15 minut, nie stosuje się przepisu ust. 2.

Art. 43. 1. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy ustala rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty na podstawie uzyskanych od konsumenta informacji dotyczących co najmniej jednego składnika preferowanego przez niego kredytu, w szczególności okresu obowiązywania umowy o kredyt konsumencki lub całkowitej kwoty kredytu.

2. Jeżeli konsument nie udzielił informacji zgodnie z ust. 1, kredytodawca lub pośrednik kredytowy ustala rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty na podstawie reprezentatywnego przykładu.

3. Do ustalania reprezentatywnego przykładu przepis art. 10 ust. 2 stosuje się.

Art. 44. 1. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uwzględnia całkowity koszt kredytu konsumenckiego, z wyłączeniem opłat z tytułu niewykonania przez konsumenta zobowiązań wynikających z umowy o kredyt konsumencki oraz opłat innych niż cena nabycia towaru lub usługi, które konsument jest zobowiązany ponieść bez względu na sposób finansowania tego nabycia.

2. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy oblicza rzeczywistą roczną stopę oprocentowania przy założeniu, że umowa o kredyt konsumencki będzie obowiązywać przez uzgodniony okres oraz że kredytodawca i konsument wywiążą się ze swoich zobowiązań zgodnie z warunkami określonymi w umowie o kredyt konsumencki oraz w terminach w tej umowie określonych.

3. W przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki przewiduje możliwość zmiany stopy oprocentowania kredytu i opłat uwzględnianych przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, których nie można określić w chwili jej ustalenia, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania ustala się przy założeniu, że stopa oprocentowania kredytu i te opłaty pozostaną niezmienione w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki.

4. Sposób obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 45. 1. W przypadku gdy konsument opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu konsumenckiego, kredytodawca wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin, nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia.

2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, kredytodawca informuje konsumenta o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

3. Kredytodawca, na wniosek konsumenta, oferuje konsumentowi, uwzględniając jego sytuację, restrukturyzację zadłużenia polegającą na całkowitym albo częściowym refinansowaniu umowy o kredyt albo zmianie postanowień umowy o kredyt, która może obejmować, w szczególności:

- 1) wydłużenie okresu obowiązywania umowy o kredyt;
- 2) zmianę rodzaju umowy o kredyt;
- 3) odroczenie spłaty wszystkich lub części rat na wskazany okres;
- 4) obniżenie stopy oprocentowania;
- 5) zawieszenie spłaty kredytu;
- 6) częściowe spłaty;
- 7) przewalutowanie;
- 8) częściowe umorzenie i konsolidację zadłużenia.

4. Restrukturyzacja zadłużenia, o której mowa w ust. 3, jest dokonywana na warunkach uzgodnionych przez kredytodawcę i konsumenta.

5. Przed dokonaniem zmiany postanowień umowy o kredyt, o której mowa w ust. 3, której skutkiem jest znaczące zwiększenie całkowitej kwoty do zapłaty, kredytodawca dokonuje ponownej oceny zdolności kredytowej na podstawie uaktualnionych informacji.

6. Kredytodawca, w przypadku odrzucenia wniosku konsumenta o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w formie pisemnej lub na trwałym nośniku, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia dotyczące przyczyn odrzucenia tego wniosku.

7. Kredytodawca jest obowiązany do posiadania odpowiednich polityk i procedur dotyczących stosowania adekwatnych środków restrukturyzacyjnych przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Rozdział 3

Umowa o kredyt konsumencki

Art. 46. 1. Kredytodawca udziela kredytu konsumenckiego na wniosek konsumenta.

2. Konsument wyraża zgodę na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową w sposób wyraźny i jednoznaczny.

3. Zakazuje się domniemywania, że konsument udzielił zgody na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową, w szczególności przez milczącą zgodę, działanie domyślne lub niepodjęcie działania.

4. Treść pól wyboru zaznaczanych przy akceptacji warunków umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową formułuje się w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Pola wyboru przedstawia się w sposób wyraźny i wyodrębniony od innych treści.

5. Zakazuje się stosowania domyślnie zaznaczonych pól przy akceptacji warunków umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową.

Art. 47. 1. Umowa o kredyt konsumencki zawierana jest w formie dokumentowej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę jej zawarcia.

2. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy utrzuca treść umowy o kredyt konsumencki i niezwłocznie doręcza konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, egzemplarz tej umowy.

3. Treść umowy o kredyt konsumencki formułuje się w sposób zwięzły, jednoznaczny i zrozumiały.

4. Informacje zawarte w umowie o kredyt konsumencki podaje się w sposób wyraźnie czytelny, a także w sposób dostosowany do technicznych możliwości nośnika zastosowanego do przekazywania tych informacji.

5. Informacje zawarte w umowie o kredyt konsumencki przedstawia się w odpowiedni sposób na poszczególnych kanałach komunikacyjnych.

Art. 48. 1. Umowa o kredyt konsumencki określa co najmniej:

- 1) imię, nazwisko, adres, numer telefonu i adres e-mail konsumenta oraz firmę, adres siedziby albo adres prowadzenia działalności, adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych, numer telefonu i adres e-mail kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
- 2) rodzaj kredytu;
- 3) okres obowiązywania umowy o kredyt;
- 4) całkowitą kwotę kredytu;
- 5) terminy i sposób wypłaty kredytu konsumenckiego;
- 6) stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania kredytu wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile umowa przewiduje zmianę pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
- 7) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;
- 8) zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie konsumenta do żądania harmonogramu spłaty zgodnie z art. 63; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należności, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania;
- 9) terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu w formie zestawienia, w przypadku gdy kredytodawca udziela odroczenia w spłacie kredytu;
- 10) inne koszty, które konsument jest obowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłaty, łącznie z opłatami za korzystanie z instrumentów płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizje, marże oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie;

- 11) numer rachunku płatniczego do spłaty kredytu, jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje samodzielną spłatę rat kredytu przez konsumenta;
- 12) stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;
- 13) skutki braku płatności lub opóźnień w płatnościach;
- 14) informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile występują;
- 15) sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu konsumenckiego, jeżeli umowa o kredyt konsumencki je przewiduje;
- 16) termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, w tym trwały nośnik wybrany przez konsumenta, na którym konsument przekazuje kredytodawcy informację o odstąpieniu od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym;
- 17) trwały nośnik wybrany przez konsumenta do otrzymania:
 - a) przypomnienia, o którym mowa w art. 19 ust. 5,
 - b) informacji, o których mowa w art. 52, art. 53 ust. 1, art. 55 ust. 1–3, art. 77 ust. 3 i art. 78 ust. 3;
- 18) prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem;
- 19) informację o prawie kredytodawcy do otrzymania prowizji za spłatę kredytu przed terminem oraz jednoznaczne i zrozumiałe wyjaśnienie dotyczące sposobu jej ustalania, o ile takie prawo zastrzeżono w umowie;
- 20) warunki i procedurę rozwiązania umowy;
- 21) informację o możliwości korzystania z pozasądowego rozstrzygania sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi;
- 22) wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów;
- 23) dane kontaktowe podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, oraz rekomendację dla konsumenta, aby zwrócił się do niego, w przypadku gdy znajdzie się w trudnej sytuacji finansowej w związku ze spłatą kredytu.

2. Jeżeli zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt konsumencki płatności dokonywane przez konsumenta nie są niezwłocznie zaliczane na poczet spłaty całkowitej kwoty kredytu,

ale są wykorzystywane do zgromadzenia kapitału przez okresy i na zasadach określonych w tej umowie lub w umowie dodatkowej, a umowa o kredyt konsumencki w sposób wyraźny nie przewiduje udzielenia gwarancji spłaty całkowitej kwoty kredytu wypłaconej na jej podstawie, umowa o kredyt konsumencki dodatkowo zawiera stwierdzenie, że nie przewiduje gwarancji spłaty całkowitej kwoty kredytu wypłaconej na jej podstawie.

Art. 49. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przy zawarciu umowy wręcza konsumentowi, na trwałym nośniku, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy, z oznaczeniem firmy, adresu siedziby, adresu do doręczeń elektronicznych wpisanego do bazy adresów elektronicznych oraz adresu e-mail kredytodawcy.

Art. 50. 1. Umowa o kredyt wiązany, oprócz danych określonych w art. 48, określa również:

- 1) szczegółowo towar lub usługę;
- 2) cenę nabycia towaru lub usługi;
- 3) informację o prawach, o których mowa w art. 75 i art. 76, oraz o warunkach skorzystania z tych praw.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 i 2 stosuje się do kredytu w formie odroczonej płatności.

Art. 51. Przepisy dotyczące umowy o kredyt wiązany stosuje się odpowiednio do umowy o kredyt konsumencki przeznaczony na nabycie określonego prawa.

Art. 52. 1. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy nie później niż na 30 dni przed zmianą postanowień umowy o kredyt konsumencki przekazuje bezpłatnie konsumentowi w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku:

- 1) jednoznaczny i zrozumiały opis proponowanych zmian, ze wskazaniem, czy wymagana jest na nie zgoda konsumenta lub wyjaśnienie, że wprowadzane zmiany wynikają z mocy prawa, wraz z harmonogramem ich wdrożenia;
- 2) informację o przysługującej konsumentowi możliwości złożenia reklamacji do kredytodawcy dotyczącej zmian postanowień umowy o kredyt konsumencki, a w przypadku nieuwzględnienia jego roszczeń – złożenia wniosku o rozpatrzenie sprawy do Rzecznika Finansowego, zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, wraz ze wskazaniem adresu, na który należy złożyć ten wniosek, a także informację o możliwości skierowania roszczeń na drogę sądową lub możliwości pozasądowego rozwiązywania sporów.

2. Termin, o którym mowa w ust. 1, nie musi być zachowany, jeżeli zmiany postanowień umowy o kredyt konsumencki wprowadzane są na wniosek konsumenta lub konsument wyraził zgodę na przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, bez zachowania tego terminu.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, kredytodawca przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, przed zmianą postanowień umowy o kredyt konsumencki.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 53, przepisów ust. 1–3 nie stosuje się.

Art. 53. 1. W przypadku zmiany wysokości stopy oprocentowania w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki kredytodawca przed jej dokonaniem przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w umowie o kredyt konsumencki, informację o tej zmianie w czasie umożliwiającym zapoznanie się z informacją przed dokonaniem tej zmiany.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera szczegółowe określenie stopy oprocentowania, wysokości rat kredytu po dokonaniu zmiany stopy oprocentowania oraz informację o liczbie i częstotliwości płatności rat, o ile ulegają one zmianie.

3. Strony mogą w umowie o kredyt konsumencki określić, że informacja, o której mowa w ust. 1, będzie przekazywana niezwłocznie po zmianie wysokości stopy oprocentowania w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki, jeżeli zmiana stopy oprocentowania kredytu wynika ze zmiany stopy referencyjnej.

4. W przypadku zmiany wysokości stopy oprocentowania w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki będącej wynikiem zmiany wysokości odsetek, o których mowa w art. 359 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, konsument otrzymuje od kredytodawcy niezwłocznie, na trwałym nośniku, informację o tej zmianie.

Art. 54. Kredytodawca udostępnia informację o wysokości stopy referencyjnej:

- 1) w lokalach kredytodawcy służących do obsługi konsumenta,
 - 2) na stronie internetowej kredytodawcy, o ile ją posiada, oraz
 - 3) za pośrednictwem aplikacji mobilnej, o ile ją posiada
- jeżeli zawiera z konsumentem umowę o kredyt, zgodnie z którą wysokość stopy oprocentowania kredytu uzależniona jest od wysokości stopy referencyjnej.

Art. 55. 1. Kredytodawca w okresie obowiązywania umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym przekazuje bezpłatnie konsumentowi co najmniej raz w miesiącu, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w tej umowie, wyciąg z tego rachunku, który w szczególności zawiera informacje o:

- 1) okresie objętym wyciągiem;
- 2) saldzie z poprzedniego wyciągu z rachunku oraz jego dacie;
- 3) kwotach i datach operacji dokonywanych na rachunku w okresie objętym wyciągiem;
- 4) aktualnym saldzie;
- 5) stopie oprocentowania;
- 6) wysokości pobranych opłat;
- 7) kwocie minimalnej wymagalnej spłaty, o ile umowa ją przewiduje.

2. Kredytodawca przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w umowie o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, informację o zmianie wysokości stopy oprocentowania lub wysokości opłat, w czasie umożliwiającym zapoznanie się z informacją przed dokonaniem tej zmiany.

3. Informacja, o której mowa w ust. 2, określa termin zmiany stopy oprocentowania lub zmiany wysokości opłat.

4. Strony mogą w umowie o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym określić, że informacja, o której mowa w ust. 2, będzie przekazywana niezwłocznie po zmianie wysokości stopy oprocentowania w okresie obowiązywania tej umowy, jeżeli zmiana stopy oprocentowania kredytu wynika ze zmiany stopy referencyjnej.

5. W przypadku zmiany wysokości stopy oprocentowania w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki będącej wynikiem zmiany wysokości odsetek, o których mowa w art. 359 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, konsument otrzymuje od kredytodawcy niezwłocznie, na trwałym nośniku, informację o tej zmianie.

6. Kredytodawca powiadamia konsumenta w sposób z nim uzgodniony o każdym zmniejszeniu albo anulowaniu limitu kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym co najmniej 30 dni przed dniem, w którym nastąpi zmniejszenie albo anulowanie tego limitu.

7. Kredytodawca w przypadku zmniejszenia albo anulowaniu limitu kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oferuje konsumentowi bez dodatkowych kosztów, przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, możliwość spłaty faktycznie wypłaconej kwoty w zakresie tego zmniejszenia albo anulowania, w 12 równych ratach miesięcznych, chyba że

konsument zdecyduje się na wcześniejszą spłatę, według stopy oprocentowania kredytu mającej zastosowanie do kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym.

Art. 56. 1. Przekroczenie na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego konsumenta jest możliwe, jeżeli umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego:

- 1) przewiduje możliwość przekroczenia;
- 2) określa stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
- 3) określa opłaty stosowane od chwili zawarcia umowy oraz warunki ich zmiany.

2. Kredytodawca przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta i określonym w umowie rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, informację o zmianie warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, niezwłocznie po nastąpieniu tych zmian.

3. W przypadku gdy znaczne przekroczenie utrzymuje się dłużej niż miesiąc, kredytodawca niezwłocznie informuje konsumenta, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta i określonym w umowie rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, o:

- 1) wysokości tego przekroczenia;
- 2) stopie oprocentowania;
- 3) stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz ewentualnych innych opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu oraz
- 4) dacie spłaty.

4. W przypadku regularnego występowania przekroczenia kredytodawca oferuje konsumentowi usługi doradcze, o ile świadczy takie usługi, oraz bezpłatnie informuje konsumenta o możliwości skorzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej.

5. Kredytodawca bezpłatnie powiadamia konsumenta w sposób z nim uzgodniony o każdym zmniejszeniu albo anulowaniu przekroczenia co najmniej 30 dni przed dniem, w którym nastąpi to zmniejszenie albo anulowanie.

6. Kredytodawca w przypadku zmniejszenia albo anulowania przekroczenia oferuje konsumentowi bez dodatkowych kosztów, przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, możliwość spłaty faktycznie wypłaconej kwoty w zakresie tego zmniejszenia albo anulowania, w dwunastu równych ratach miesięcznych, chyba że konsument zdecyduje się na wcześniejszą spłatę, według stopy oprocentowania mającej zastosowanie do przekroczenia.

Art. 57. W przypadku gdy łączna wysokość odsetek za opóźnienie oraz opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu przekracza kwotę odpowiadającą kwocie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, obliczonych od kwoty zaległości w spłacie kredytu, należnych na dzień pobrania tych opłat lub odsetek, kredytodawcy przysługuje tylko kwota opłat i odsetek odpowiadająca kwocie tych odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Art. 58. 1. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska konsument może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w tej walucie.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie.

3. Wykonanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie może wiązać się z poniesieniem dodatkowych kosztów przez konsumenta.

4. Kredytodawca nie może uzależnić wykonania przez konsumenta uprawnienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, od dodatkowych ograniczeń, w szczególności nie może zobowiązać konsumenta do nabywania waluty przeznaczonej na spłatę rat kredytu, jego całości lub części, od określonego podmiotu.

Art. 59. 1. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu dla kredytów o okresie spłaty nie krótszym niż 30 dni oblicza się według wzoru:

$$MPKK = (K \times 10\%) + (K \times n/R \times 10\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu,

n – okres spłaty wyrażony w dniach,

R – liczbę dni w roku.

2. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu dla kredytów o okresie spłaty krótszym niż 30 dni oblicza się według wzoru:

$$\text{MPKK} = K \times 5\%$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu.

3. Pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą być wyższe od 45% całkowitej kwoty kredytu.

4. Pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczoną w sposób określony w ust. 1–3.

5. Przepisów art. 720²–720⁵ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny nie stosuje się do umowy pożyczki pieniężnej udzielanej przez instytucję pożyczkową na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 60. W przypadku odroczenia spłaty zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt konsumencki w okresie 120 dni od dnia wypłaty tego kredytu:

- 1) całkowitą kwotę kredytu dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 59, stanowi kwota udzielonego i wypłaconego kredytu, którego spłata została następnie odroczone;
- 2) do pozaodsetkowych kosztów kredytu dolicza się wszystkie koszty i opłaty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z odroczeniem spłaty kredytu, naliczone w okresie 120 dni od dnia wypłaty kredytu.

Art. 61. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę lub podmiot z nim powiązany konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z kredytów:

- 1) całkowitą kwotę kredytu, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 59, stanowi kwota pierwszego z kredytów;
- 2) pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów wszystkich kredytów udzielonych w tym okresie.

Art. 62. 1. W przypadku kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oraz umowy o kartę kredytową, o której mowa w art. 2 pkt 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange

w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1), o ile kredytodawca jest jednocześnie wydawcą karty kredytowej, maksymalną wysokość kosztów pozaodsetkowych oblicza się w ujęciu miesięcznym według wzoru:

$$\text{MPKK} = (L \times 2\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

L – limit zadłużenia w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym lub w umowie o kartę kredytową.

2. W przypadku gdy zmienia się limit zadłużenia w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym lub w umowie o kartę kredytową do obliczenia maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych stosuje się:

- 1) limit zadłużenia obowiązujący w dniu zawarcia umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym albo zmieniony limit zadłużenia, jeżeli jest niższy – dla kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym;
- 2) limit zadłużenia obowiązujący w dniu zawarcia umowy o kartę kredytową albo zmieniony limit zadłużenia, jeżeli jest niższy – dla umowy o kartę kredytową.

3. Pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym albo umowy o kartę kredytową nie należą się w części przekraczającej maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczoną w sposób określony w ust. 1 i 2.

Art. 63. 1. W przypadku umowy o kredyt konsumencki zawartej na czas określony, przez cały okres jej obowiązywania, kredytodawca przekazuje konsumentowi, na jego wniosek, w każdym czasie i bezpłatnie harmonogram spłaty.

2. Harmonogram spłaty zawiera:

- 1) określenie terminu, wysokości raty kredytu z wyodrębnieniem jej poszczególnych składników, w szczególności kapitału, odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, które konsument jest zobowiązany ponieść;
- 2) w przypadku umów o kredyt konsumencki, które przewidują możliwość zmiany stopy oprocentowania lub wszelkich innych kosztów kredytu – informacje, że dane zawarte w harmonogramie obowiązują do momentu zmiany stopy oprocentowania lub wszelkich innych kosztów kredytu składających się na wysokość raty kredytu.

Art. 64. 1. Kredytodawca przyjmuje czek konsumenta w celu spełnienia lub zabezpieczenia świadczenia wynikającego z umowy o kredyt konsumencki, pod warunkiem, że zawiera on zastrzeżenie „nie na zlecenie” lub inne równoznaczne.

2. W przypadku przyjęcia przez kredytodawcę czeku niezawierającego zastrzeżenia „nie na zlecenie” lub innego równoznacznego i przeniesienia takiego czeku na inną osobę kredytodawca jest zobowiązany do naprawienia poniesionej przez konsumenta szkody przez zapłatę czeku.

3. W przypadku gdy czek znalazł się w posiadaniu innej osoby wbrew woli kredytodawcy, przepis ust. 2 stosuje się.

Art. 65. 1. Konsumentowi przysługują względem nabywcy wierzytelności z umowy o kredyt konsumencki wszelkie zarzuty, które przysługiwały mu względem kredytodawcy.

2. Kredytodawca niezwłocznie zawiadamia konsumenta, na trwałym nośniku, o przelewie wierzytelności, chyba że kredytodawca, w porozumieniu z nabywcą wierzytelności, nadal zajmuje się obsługą kredytu konsumenckiego.

Art. 66. 1. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 46 ust. 1–3 konsument nie jest zobowiązany do zwrotu kredytu konsumenckiego, odsetek, innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy oraz wszelkich innych kosztów.

2. W przypadku zawarcia umowy o usługę dodatkową z naruszeniem art. 46 ust. 2 i 3 konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za usługę.

3. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29, art. 40, art. 46 ust. 5, art. 47 ust. 2, art. 48 ust. 1 pkt 4–10 i 12, art. 48 ust. 2, art. 50, art. 52 ust. 1 pkt 1, art. 56, art. 59 i art. 62 konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, w terminie i w sposób ustalony w umowie o kredyt konsumencki.

4. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 48 ust. 1 pkt 2, 3, 13–15, 17, 18 i 20, art. 53, art. 55 ust. 1 pkt 4, 5 i 7 oraz art. 55 ust. 2–5 konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt z odsetkami w wysokości połowy odsetek umownych, bez innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, w terminie i w sposób ustalony w umowie o kredyt konsumencki.

5. W przypadku gdy kredytodawca nie uzna uprawnienia konsumenta wynikającego z oświadczenia, o którym mowa w ust. 4, sąd, na żądanie strony, może określić wymiar odsetek

i innych kosztów należnych kredytodawcy w wysokości innej niż określona w ust. 4, nie wyższej niż całkowity koszt kredytu. Sąd określa wysokość tych kosztów, biorąc pod uwagę okoliczności i wagę naruszenia oraz słuszne interesy stron umowy.

6. W przypadku gdy kredytodawca w umowie o kredyt konsumencki nie określił zasad i terminów spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w równych ratach, płatnych co miesiąc, od dnia zawarcia umowy.

7. W przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki nie przewiduje terminu spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w terminie:

- 1) pięciu lat – w przypadku kredytów konsumenckich do wysokości 80 000 zł;
- 2) dziesięciu lat – w przypadku kredytów konsumenckich powyżej 80 000 zł.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, konsument ponosi koszty ustanowienia zabezpieczenia kredytu przewidziane w umowie.

9. Uprawnienia konsumenta, o których mowa w ust. 3 i 4, wygasają po upływie roku od dnia spłaty całkowitej kwoty do zapłaty.

Art. 67. 1. Osobie trzeciej, na którą konsument przeniósł wierzytelność wynikającą z umowy o kredyt konsumencki, nie przysługuje wynagrodzenie oraz wszelkie inne koszty od konsumenta.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku ponownego przeniesienia wierzytelności wynikającej z umowy o kredyt konsumencki na konsumenta.

Art. 68. Warunki umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy.

Art. 69. 1. Kredytodawcy są obowiązani wprowadzić procedury i polityki wczesnego identyfikowania konsumentów doświadczających trudności finansowych.

2. Kredytodawcy przekazują bezpłatnie konsumentom, mającym zidentyfikowane na podstawie procedur i polityk, o których mowa w ust. 1, trudności w wykonaniu swoich zobowiązań finansowych, w szczególności opóźnienia w spłacie zadłużenia przekraczające 90 dni, informację o możliwości skorzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej.

3. Kredytodawca przekazuje informację, o której mowa w ust. 2, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w umowie o kredyt konsumencki, nie później niż

w terminie 14 dni od daty stwierdzenia, że konsument ma trudności w wykonywaniu swoich zobowiązań finansowych.

4. Kredytodawca udostępnia informację o możliwości korzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe:

- 1) w lokalach kredytodawcy służących do obsługi konsumenta;
- 2) na stronie internetowej kredytodawcy, o ile ją posiada, oraz
- 3) za pośrednictwem aplikacji mobilnej, o ile ją posiada.

Rozdział 4

Odstąpienie od umowy o kredyt konsumencki, wypowiedzenie umowy o kredyt odnawialny oraz prawa do dokonywania wypłat

Art. 70. 1. Konsument ma prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy.

2. W przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki nie zawiera wszystkich danych oraz informacji określonych w art. 47 ust. 2, art. 48 i art. 52 ust. 1 pkt 1, konsument może odstąpić od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia dostarczenia tych danych oraz informacji. Odstąpienie nie może nastąpić później niż w terminie 12 miesięcy i 14 dni od dnia zawarcia umowy o kredyt konsumencki.

3. Przepisu ust. 2 zdanie drugie nie stosuje się w przypadku, gdy konsument nie został poinformowany o przysługującym mu prawie odstąpienia od umowy zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 16.

4. W przypadku gdy w ramach umowy o kredyt wiązany umowa dotycząca dostawy towaru przewiduje możliwość zwrotu towaru przez okres przekraczający 14 dni, prawo do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki przedłuża się do końca okresu przewidzianego na zwrot tego towaru.

5. Termin do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki jest zachowany, jeżeli konsument przed jego upływem złoży oświadczenie o odstąpieniu od umowy na jeden ze wskazanych przez kredytodawcę lub pośrednika kredytowego adresów, o których mowa w art. 49.

6. Dla zachowania terminu, o którym mowa w ust. 5, wystarczające jest nadanie przed jego upływem przesyłki poleconej zawierającej oświadczenie o odstąpieniu od umowy u operatora pocztowego w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 23 listopada – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366 i 820) albo wysłanie oświadczenia na adres do doręczeń

elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.

Art. 71. 1. Konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu oraz bezzwrotnych kosztów poniesionych przez kredytodawcę na rzecz organów administracji publicznej.

2. Odsetki, o których mowa w ust. 1, ustala się na podstawie stopy oprocentowania określonej w umowie o kredyt konsumencki.

3. Konsument zwraca niezwłocznie kredytodawcy kwotę udostępnionego kredytu wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

4. Dniem spłaty kredytu jest dzień dokonania zlecenia płatniczego przez konsumenta.

Art. 72. W przypadku gdy w związku z umową o kredyt konsumencki kredytodawca lub osoba trzecia jest zobowiązana do świadczenia usługi dodatkowej na podstawie umowy między tą osobą a kredytodawcą, odstąpienie od umowy o kredyt konsumencki jest skuteczne także wobec umowy o usługę dodatkową.

Art. 73. W przypadku umowy o kredyt wiązany kredytodawca nie może przystąpić do wykonania umowy o kredyt konsumencki przed upływem terminu do odstąpienia od umowy dotyczącej dostawy towaru lub wykonania usługi, chyba że konsument wyraźnie tego zażąda.

Art. 74. 1. Jeżeli konsument odstępuje od umowy o kredyt konsumencki zawartej w ramach umowy o kredyt wiązany, a spełnienie świadczenia przez kredytodawcę ma nastąpić na rzecz sprzedawcy lub usługodawcy, od którego konsument nabył towar lub usługę, sprzedawca lub usługodawca zwraca kredytodawcy spełnione na jego rzecz świadczenia.

2. Kredytodawca przedstawia sprzedawcy lub usługodawcy kopię oświadczenia o odstąpieniu od umowy o kredyt konsumencki wraz z żądaniem zwrotu kredytu.

3. Konsument zwraca kredytodawcy odsetki należne mu od dnia dostarczenia towaru przez sprzedawcę lub rozpoczęcia świadczenia usług przez usługodawcę do dnia złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy o kredyt konsumencki, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia złożenia tego oświadczenia.

4. W przypadku gdy towar został dostarczony konsumentowi przed upływem terminu do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki, a konsument skorzystał z tego prawa, sprzedawca zachowuje roszczenie o zapłatę przez konsumenta ceny, chyba że konsument

niezwłocznie zwróci towar, a sprzedawca go przyjmie; w takim przypadku umowa o nabycie towaru wygasa. Warunki dotyczące przyjęcia przez sprzedawcę towaru określa umowa między sprzedawcą a konsumentem. W przypadku umowy o świadczenie usług konsument zwraca usługodawcy wynagrodzenie za świadczoną usługę.

5. Strony mogą postanowić, że dostarczenie towaru lub rozpoczęcie świadczenia usługi może nastąpić po upływie terminu odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki.

6. Zakazane jest uzależnianie prawa do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki od zwrotu towaru przez konsumenta.

7. W przypadku odstąpienia konsumenta od umowy o kredyt wiązany, jeżeli spełnienie świadczenia przez kredytodawcę ma nastąpić na rzecz konsumenta, stosuje się przepisy art. 70 i art. 71.

Art. 75. W przypadku gdy konsument skorzystał z przyznanego mu, na podstawie odrębnych przepisów, prawa do odstąpienia od umowy na nabycie określonego towaru lub usługi, odstąpienie konsumenta od tej umowy jest skuteczne także wobec umowy o kredyt wiązany.

Art. 76. 1. W przypadku gdy sprzedawca lub usługodawca nie wykonał lub nienależycie wykonał zobowiązanie wobec konsumenta, a konsument bezskutecznie zażądał wykonania tego zobowiązania, konsumentowi przysługuje prawo dochodzenia od kredytodawcy roszczeń z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania tego zobowiązania. Przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenia niepieniężne podlegają przeliczeniu na pieniężne według cen z dnia wymagalności roszczenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, odpowiedzialność kredytodawcy jest ograniczona do wysokości udzielonego konsumentowi kredytu.

Art. 77. 1. Konsument może w każdym czasie, bez dodatkowych opłat, wypowiedzieć umowę o kredyt odnawialny; strony mogą w umowie o kredyt odnawialny określić termin wypowiedzenia tej umowy, który nie może być jednak dłuższy niż miesiąc.

2. Kredytodawca może wypowiedzieć umowę o kredyt odnawialny z zachowaniem co najmniej dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, pod warunkiem że umowa tak stanowi.

3. Kredytodawca przekazuje konsumentowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt odnawialny w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w tej umowie.

Art. 78. 1. Kredytodawca może zawiesić konsumentowi prawo do dokonywania wypłat na podstawie umowy o kredyt odnawialny w przypadku niedotrzymania przez niego zobowiązań dotyczących warunków udzielenia tego kredytu określonych w tej umowie lub utraty przez konsumenta zdolności kredytowej, pod warunkiem, że umowa tak stanowi.

2. Kredytodawca przekazuje bezpłatnie konsumentowi informacje o zamiarze zawieszenia prawa do dokonywania wypłat na podstawie umowy o kredyt odnawialny i przyczynach zawieszenia tego prawa, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, przed złożeniem oświadczenia o zawieszeniu tego prawa, chyba że przekazanie tych informacji jest zabronione na podstawie przepisów szczególnych.

3. Kredytodawca przekazuje konsumentowi oświadczenie o zawieszeniu prawa do dokonywania wypłat na podstawie umowy o kredyt odnawialny oraz informację o przyczynach zawieszenia tego prawa w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku określonym w umowie.

Rozdział 5

Splata kredytu konsumenckiego przed terminem

Art. 79. 1. Konsument może w każdym czasie, bezwarunkowo, dokonać spłaty całości lub części kredytu konsumenckiego przed terminem określonym w umowie o kredyt konsumencki.

2. Konsument może wystąpić do kredytodawcy z wnioskiem o przekazanie informacji o wysokości kwoty umożliwiającej dokonanie spłaty kredytu w całości, na określony dzień przypadający przed terminem spłaty określonym w umowie o kredyt konsumencki.

3. Kredytodawca przekazuje bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, informację, o której mowa w ust. 2, wraz z założeniami przyjętymi do jej ustalenia, w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku konsumenta.

Art. 80. 1. W przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie o kredyt konsumencki całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu proporcjonalnie do okresu, o który ta umowa ulega skróceniu, nawet jeżeli konsument poniósł koszty kredytu przed tą spłatą. Przy obliczeniu tej obniżki uwzględnia się wszystkie koszty nałożone na konsumenta przez kredytodawcę.

2. Obniżkę w zakresie kosztów pozaodsetkowych oblicza się według wzoru:

$$OP = (PKK/OU) \times n$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

OP – obniżka w zakresie kosztów pozaodsetkowych,

PKK – pozaodsetkowe koszty kredytu,

OU – okres obowiązywania umowy wyrażony w dniach,

n – liczba dni, o które skrócono okres obowiązywania umowy o kredyt konsumencki.

3. W przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w umowie o kredyt konsumencki przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 81. 1. Kredytodawca może zastrzec w umowie o kredyt konsumencki prowizję za spłatę kredytu przed terminem, pod warunkiem że ta spłata przypada na okres, w którym stopa oprocentowania kredytu jest stała, a kwota spłacanego w okresie dwunastu kolejnych miesięcy kredytu jest wyższa niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, z grudnia roku poprzedzającego rok spłaty kredytu.

2. Prowizja za spłatę kredytu konsumenckiego przed terminem nie może przekraczać 1% spłacanej części kredytu, jeżeli okres między datą a terminem spłaty kredytu przekracza jeden rok.

3. W przypadku gdy okres, o którym mowa w ust. 2, nie przekracza jednego roku, prowizja za spłatę kredytu konsumenckiego przed terminem nie może przekraczać 0,5% spłacanej części kwoty kredytu.

4. Prowizja, o której mowa w ust. 1–3, nie może być wyższa niż wysokość odsetek, które konsument byłby zobowiązany zapłacić w okresie między spłatą kredytu konsumenckiego przed terminem, a uzgodnionym terminem zakończenia umowy, a także nie może być wyższa niż bezpośrednio koszty kredytodawcy związane z tą spłatą.

Art. 82. Prowizja za spłatę kredytu konsumenckiego przed terminem nie przysługuje kredytodawcy w przypadku:

- 1) umów o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym;
- 2) gdy spłata kredytu konsumenckiego została dokonana zgodnie z umową ubezpieczenia spłaty tego kredytu.

Art. 83. 1. Kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu konsumenckiego w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości.

2. Przed dokonaniem rozliczenia kredytu konsumenckiego kredytodawca nie jest uprawniony do żądania spłaty całkowitej kwoty do zapłaty.

Rozdział 6

Świadczenie usług doradczych

Art. 84. 1. Usługi doradcze dotyczące kredytów konsumenckich mogą być świadczone wyłącznie przez kredytodawcę oraz pośrednika kredytowego.

2. Usługi doradcze polegają na przedstawianiu rekomendacji konsumentowi w odniesieniu do co najmniej jednej umowy o kredyt konsumencki i stanowią usługę odrębną od udzielenia kredytu konsumenckiego i od czynności pośrednictwa kredytowego.

3. W przypadku gdy usługi doradcze oferowane konsumentowi są świadczone przez kredytodawcę lub pośrednika kredytowego, podmioty te nie mogą używać w firmie oraz dla określenia działalności lub w reklamie określeń „doradca” lub „doradztwo”.

4. W przypadku gdy usługi doradcze są oferowane konsumentowi przez pośrednika kredytowego, który przy świadczeniu tych usług uwzględnia oferty co najmniej 5 kredytodawców, z których żaden nie należy do tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2024 r. poz. 1616 oraz z 2025 r. poz. 794), oraz nie otrzymuje od kredytodawcy prowizji lub innych wynagrodzeń w formie pieniężnej lub innej uzgodnionej korzyści finansowej, podmiot ten może używać w firmie oraz dla określenia działalności lub w reklamie określenia niezależny doradca.

Art. 85. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przed rozpoczęciem świadczenia usług doradczych oraz przed zawarciem umowy o świadczenie usług doradczych przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta, informacje:

- 1) o świadczeniu lub możliwości świadczenia usług doradczych w związku z oferowaną umową o kredyt konsumencki;
- 2) czy rekomendacja będzie dotyczyła wyłącznie własnych ofert kredytów konsumenckich, czy również kredytów konsumenckich oferowanych przez innych kredytodawców;
- 3) o opłacie ponoszonej przez konsumenta za korzystanie z usług doradczych lub, w przypadku gdy kwoty takiej opłaty nie da się ustalić w momencie przekazywania informacji, o metodzie obliczania tej opłaty, o ile opłata jest przewidziana;
- 4) czy otrzymuje od kredytodawcy prowizje lub inne wynagrodzenia w formie pieniężnej lub innej uzgodnionej korzyści – w przypadku pośrednika kredytowego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, kredytodawca oraz pośrednik kredytowy może przekazać konsumentowi w dokumencie, o którym mowa w art. 20.

Art. 86. 1. W przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy świadczy usługi doradcze, konsument przekazuje temu podmiotowi niezbędne informacje dotyczące jego potrzeb, sytuacji finansowej i osobistej, preferencji oraz celów, aby umożliwić rekomendację odpowiednich umów o kredyt konsumencki.

2. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy świadczący usługi doradcze jest obowiązany przedstawić konsumentowi co najmniej 3 oferty umów o kredyt konsumencki łącznie z formularzami informacyjnymi, o których mowa w art. 19, oraz rekomendować taką umowę o kredyt konsumencki, która najbardziej odpowiada potrzebom oraz sytuacji finansowej i osobistej konsumenta, uwzględniając preferencje i cele konsumenta.

3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy świadczą usługi doradcze w najlepszym interesie konsumenta i rekomendują odpowiednie kredyty konsumenckie na podstawie aktualnych informacji, o których mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu szczególnych wymagań zgłoszonych przez konsumenta oraz rozsądnych założeń dotyczących ryzyka dla konsumenta w okresie obowiązywania umowy o kredyt konsumencki.

4. W przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki może spowodować szczególne ryzyko dla konsumenta, ze względu na jego sytuację finansową, kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi ostrzeżenie o tym ryzyku.

5. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przekazuje bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku wybranym przez konsumenta i określonym w umowie o świadczenie usług doradczych, informacje w zakresie udzielonej rekomendacji, wraz z ostrzeżeniem, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 7

Działalność instytucji pożyczkowych i rejestr instytucji pożyczkowych

Art. 87. 1. Instytucja pożyczkowa może prowadzić działalność wyłącznie w formie spółki akcyjnej, albo w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której ustanowiono radę nadzorczą.

2. Minimalny kapitał zakładowy instytucji pożyczkowej wynosi 1 000 000 zł.

3. Kapitał zakładowy, o którym mowa w ust. 2, może być pokryty wyłącznie wkładem pieniężnym. Środki na pokrycie tego kapitału nie mogą pochodzić z kredytu, pożyczki, emisji obligacji lub ze źródeł nieudokumentowanych.

4. Członkiem zarządu, rady nadzorczej lub prokurentem instytucji pożyczkowej może być wyłącznie osoba:

- 1) która nie była prawomocnie skazana za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe, oraz
- 2) na którą w okresie ostatnich 5 lat nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

5. Do wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego dołącza się:

- 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe dotyczące członków zarządu i rady nadzorczej lub ich oświadczenia następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że nie byłem skazany za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań;
- 2) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe dotyczące prokurenta lub jego oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że nie byłem skazany za przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań;
- 3) oświadczenie o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że w okresie ostatnich 5 lat nie została na mnie nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie

konkurencji i konsumentów.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań;

- 4) oświadczenie, że spółka zamierza prowadzić działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów konsumenckich jako instytucja pożyczkowa.

Art. 88. 1. Instytucja pożyczkowa może podjąć wykonywanie działalności po uzyskaniu wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych.

2. Za dzień rozpoczęcia działalności przez instytucję pożyczkową uważa się dzień dokonania wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych.

Art. 89. 1. Rejestr instytucji pożyczkowych jest prowadzony przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Rejestr instytucji pożyczkowych jest prowadzony w systemie teleinformatycznym i udostępniany na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 90. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych na wniosek podmiotu zamierzającego podjąć wykonywanie działalności instytucji pożyczkowej.

2. Wniosek o wpis do rejestru instytucji pożyczkowych zawiera:

- 1) firmę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółki akcyjnej;
- 2) siedzibę spółki i adres;
- 3) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu;
- 4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;
- 5) numer identyfikacji podatkowej (NIP).

3. Do wniosku o wpis do rejestru instytucji pożyczkowych dołącza się zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności członka zarządu, rady nadzorczej lub prokurenta instytucji pożyczkowej w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 87 ust. 4 pkt 1, oświadczenie, o którym mowa w art. 87 ust. 5 pkt 3, oraz dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 87 ust. 1 i 2, przez podmiot ubiegający się o wpis do rejestru instytucji pożyczkowych.

4. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 91. 1. Podmiot składający wniosek do rejestru instytucji pożyczkowych wnosi opłatę w wysokości 600 zł.

2. Wniosek o zmianę wpisu w rejestrze instytucji pożyczkowych oraz wniosek o wykreślenie wpisu z rejestru instytucji pożyczkowych podlegają opłacie w wysokości 200 zł.

3. Koszty prowadzenia rejestru instytucji pożyczkowych pokrywane są z opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 92. Rejestr instytucji pożyczkowych zawiera:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące instytucji pożyczkowej obejmujące:
 - a) firmę,
 - b) adres siedziby,
 - c) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - d) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) wzmiankę o wykreśleniu z rejestru.

Art. 93. Instytucja pożyczkowa informuje Komisję Nadzoru Finansowego o zmianie danych objętych wpisem do rejestru instytucji pożyczkowych niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

Art. 94. 1. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych, jeżeli podmiot ubiegający się o wpis do tego rejestru nie spełnia warunków, o których mowa w art. 87.

2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru instytucji pożyczkowych dotyczącego podmiotu:

- 1) który przestał spełniać warunki, o których mowa w art. 87 ust. 1–3 i ust. 4 pkt 1,
- 2) na którego członka zarządu, rady nadzorczej lub prokurenta została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, lub
- 3) który został wykreślony z rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Art. 95. 1. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o jego udzieleniu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w terminie 7 dni od dnia udzielenia kredytu konsumenckiego.

2. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o zaległości w spłacie tego kredytu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105

ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w terminie 7 dni od wystąpienia tej zaległości.

3. Instytucja pożyczkowa może udostępniać instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe inne informacje niż określone w ust. 1 i 2, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29, i analizy ryzyka kredytowego.

4. Udostępnianie informacji na podstawie ust. 3 może nastąpić, jeżeli instytucja pożyczkowa uzyskała upoważnienie konsumenta, którego dotyczą te dane, na piśmie w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, przesłane na adres do doręczeń elektronicznych, lub utrwalonej na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557 i 1717). Upoważnienie określa zakres danych przeznaczonych do udostępnienia.

5. Po udostępnieniu danych konsumenta instytucja pożyczkowa obowiązana jest do informowania instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, która otrzymała te dane, o całkowitej spłacie zobowiązań, ich wygaśnięciu, o stwierdzeniu nieistnienia zobowiązania lub korekcie jego wysokości oraz o nowo powstałych zobowiązaniach i ich aktualizacji, w terminie 7 dni od wystąpienia okoliczności uzasadniających przekazanie informacji. Instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe obowiązana jest wprowadzić informacje, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, do zbioru, w którym są one przetwarzane, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia ich otrzymania.

Art. 96. 1. Instytucja pożyczkowa i podmiot, o którym mowa w art. 100, oraz osoby w nich zatrudnione, w tym na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia lub innej umowy o podobnym charakterze, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje stanowiące tajemnicę bankową, udostępnione zgodnie z art. 105 ust. 4 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Przetwarzanie tych informacji przez instytucję pożyczkową i podmiot, o którym mowa w art. 100, może być wykonywane wyłącznie w celu oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29, i analizy ryzyka kredytowego.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, trwa również po zaprzestaniu prowadzenia działalności jako instytucja pożyczkowa oraz po ustaniu stosunków prawnych, o których mowa w ust. 1.

Art. 97. 1. Środki przeznaczane na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe nie mogą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lub innych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych.

2. Środki przeznaczane na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe mogą pochodzić z kredytu bankowego, albo z pożyczek od podmiotów powiązanych pod warunkiem, że podmioty powiązane udzielające takich pożyczek nie gromadzą środków pieniężnych w sposób wskazany w ust. 1.

Art. 98. 1. Instytucja pożyczkowa w zakresie udzielanych kredytów konsumenckich za działania lub zaniechania jej pracowników, pośredników kredytowych, za których pośrednictwem udziela kredytów konsumenckich, lub innych przedsiębiorców wykonujących na jej rzecz czynności związane z udzielaniem kredytów konsumenckich, ponosi wobec konsumenta odpowiedzialność jak za swoje działania, w tym za działania związane z żądaniem od konsumenta zapłaty odsetek lub pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości wyższej niż maksymalna lub zawarciem umowy, która zobowiązuje do tego konsumenta wobec instytucji pożyczkowej.

2. Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Art. 99. Ciężar udowodnienia, że instytucja pożyczkowa prawidłowo zrealizowała obowiązki wynikające z ustawy wobec konsumentów, spoczywa na tej instytucji.

Art. 100. 1. Podmiot mający siedzibę na terytorium państwa będącego członkiem Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym może, na zasadach przewidzianych w ustawie, prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego, jeżeli spełnia warunki, o których mowa w art. 87 ust. 2–4.

2. O zamiarze podjęcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego podmiot, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego nie później niż na dwa miesiące przed podjęciem tej działalności.

3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, podmiot, o którym mowa w ust. 1, wskazuje właściwe organy nadzorcze państwa, o którym mowa w ust. 1, wyznaczone do sprawowania nad tym podmiotem nadzoru w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania

kredytu konsumenckiego albo informuje, że przepisy państwa, o którym mowa w ust. 1, nie przewidują wyznaczenia takich organów.

4. Minimalny kapitał zakładowy podmiotu, o którym mowa w ust. 1, oblicza się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu rozpoczęcia działalności jako instytucja pożyczkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 8

Rejestr dodatkowej działalności kredytowej

Art. 101. Sprzedawca lub usługodawca, który zamierza prowadzić działalność dodatkową w zakresie udzielania kredytu w formie odroczonej płatności na zakup oferowanych przez siebie towarów i usług, zwanej dalej „dodatkową działalnością kredytową”, jest obowiązany uzyskać wpis do rejestru dodatkowej działalności kredytowej.

Art. 102. 1. Rejestr dodatkowej działalności kredytowej prowadzi Komisja Nadzoru Finansowego w systemie teleinformatycznym i udostępnia go na swojej stronie internetowej.

2. Rejestr dodatkowej działalności kredytowej zawiera:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane podmiotu prowadzącego dodatkową działalność kredytową:
 - a) firmę,
 - b) adres siedziby albo adres prowadzenia działalności,
 - c) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,
 - d) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) wzmiankę o wykreśleniu z rejestru.

Art. 103. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru dodatkowej działalności kredytowej na wniosek podmiotu zamierzającego podjąć wykonywanie dodatkowej działalności kredytowej.

2. Wniosek zawiera:

- 1) firmę;
- 2) adres siedziby albo adres prowadzenia działalności;
- 3) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu – w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą prawną;
- 4) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu albo wspólników – w przypadku przedsiębiorcy będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej;

- 5) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 6) numer identyfikacji podatkowej (NIP).

3. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru dodatkowej działalności kredytowej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 104. 1. Podmiot składający wniosek, o którym mowa w art. 103 ust. 1, jest obowiązany wnieść opłatę w wysokości 600 zł.

2. Wniosek o zmianę wpisu w rejestrze dodatkowej działalności kredytowej oraz wniosek o wykreślenie wpisu z tego rejestru podlegają opłacie w wysokości 200 zł.

3. Koszty prowadzenia rejestru dodatkowej działalności kredytowej są pokrywane z opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 105. Podmiot wpisany do rejestru dodatkowej działalności kredytowej informuje Komisję Nadzoru Finansowego o zmianie danych objętych wpisem do tego rejestru niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

Art. 106. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru dodatkowej działalności kredytowej dotyczącego podmiotu, który został wykreślony z rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Rozdział 9

Wymogi dla pośredników kredytowych oraz personelu kredytodawcy i personelu pośrednika kredytowego

Art. 107. 1. Pośrednik kredytowy może podjąć wykonywanie działalności pośrednictwa w zakresie kredytów konsumenckich po uzyskaniu wpisu w dziale drugim rejestru pośredników kredytowych, o którym mowa w art. 62 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami.

2. Pośrednikiem kredytowym może być wyłącznie:

- 1) osoba fizyczna:
 - a) która nie była prawomocnie skazana za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,

- b) na którą w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 2) osoba prawna:
 - a) której członkowie zarządu nie byli prawomocnie skazani za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,
 - b) na której członków zarządu w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 3) spółka nieposiadająca osobowości prawnej:
 - a) której wspólnicy albo członkowie zarządu nie byli prawomocnie skazani za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,
 - b) na której wspólników albo członków zarządu w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

3. Za dzień rozpoczęcia działalności pośrednictwa w zakresie kredytów konsumenckich uważa się dzień dokonania wpisu do rejestru pośredników kredytowych.

Art. 108. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru pośredników kredytowych na wniosek podmiotu zamierzającego podjąć wykonywanie działalności pośrednictwa w zakresie kredytów konsumenckich.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) firmę;
- 2) adres siedziby albo adres prowadzenia działalności;
- 3) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu – w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą prawną;
- 4) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu albo wspólników – w przypadku przedsiębiorcy będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej;
- 5) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;

6) numer identyfikacji podatkowej (NIP).

3. Do wniosku dołącza się następujące dokumenty dotyczące osoby fizycznej, członków zarządu osoby prawnej, członków zarządu albo wspólników spółki nieposiadającej osobowości prawnej ubiegającej się o wpis do rejestru:

- 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 107 ust. 2 pkt 1 lit. a, oraz
- 2) oświadczenie o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru pośredników kredytowych, o którym mowa w art. 62 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami nie została na mnie nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

4. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru pośredników kredytowych w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 109. 1. Podmiot składający wniosek, o którym mowa w art. 108 ust. 1, wnosi opłatę w wysokości 600 zł.

2. Wniosek o zmianę wpisu w rejestrze pośredników kredytowych oraz wniosek o wykreślenie wpisu z tego rejestru podlegają opłacie w wysokości 200 zł.

3. Koszty prowadzenia rejestru pośredników kredytowych stanowią koszty nadzoru nad pośrednikami kredytowymi, o których mowa w art. 125 ust. 1.

Art. 110. Pośrednik kredytowy informuje Komisję Nadzoru Finansowego o zmianie danych objętych wpisem do rejestru pośredników kredytowych niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

Art. 111. 1. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wpisu do rejestru pośredników kredytowych, jeżeli podmiot ubiegający się o wpis do tego rejestru nie spełnia warunków, o których mowa w 107 ust. 2.

2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru pośredników kredytowych w przypadku gdy:

- 1) pośrednik kredytowy przestał spełniać warunki, o których mowa w art. 107 ust. 2 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a albo pkt 3 lit. a, lub który został wykreślony z rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 2) na pośrednika kredytowego będącego osobą fizyczną, na członka zarządu pośrednika kredytowego będącego osobą prawną albo na wspólnika lub członka zarządu pośrednika kredytowego będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 3) został wpisany do rejestru pośredników kredytowych na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów lub w inny sposób niezgodny z przepisami ustawy;
- 4) rażąco lub uporczywie narusza przepisy ustawy.

Art. 112. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy są obowiązani do przyjęcia i stosowania zasad dobrych praktyk w zakresie świadczenia usług związanych z kredytem konsumenckim.

2. Zasady dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1, określają co najmniej procedury wewnętrzne umożliwiające weryfikację:

- 1) czy sposób wynagradzania personelu kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego jest uczciwy i przejrzysty oraz czy uwzględnia interesy konsumentów;
- 2) spełniania wymogów informacyjnych określonych w ustawie;
- 3) spełniania wymogów dotyczących wynagradzania osób wykonujących czynności związane z oceną zdolności kredytowej.

3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy, którzy świadczą usługi doradcze, zapewniają, aby struktura wynagrodzenia ich personelu umożliwiała działanie w najlepszym interesie konsumenta, w tym nie była uzależniona od osiągnięcia określonych celów w zakresie sprzedaży.

4. Wynagrodzenie podstawowe oraz zmienne składniki wynagrodzenia personelu kredytodawcy wykonującego jakiejkolwiek czynności związane z oceną zdolności kredytowej nie mogą być zależne od zaakceptowanych wniosków o udzielenie kredytu konsumenckiego.

5. Polityka ustalania wynagrodzeń, o których mowa w ust. 4, powinna być zgodna z polityką zarządzania ryzykiem obowiązującą u kredytodawcy, z wewnętrznymi standardami

kredytowymi i ze strategią biznesową kredytodawcy oraz uwzględniać środki ograniczające ryzyko wystąpienia konfliktu interesów.

Art. 113. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy zapewniają, aby ich personel przed przystąpieniem do wykonywania czynności oraz co najmniej raz na trzy lata odbył szkolenie z zakresu zagadnień dotyczących opracowywania, oferowania lub zawierania umów o kredyt konsumencki, świadczenia usług pośrednictwa w zakresie kredytu konsumenckiego lub świadczenia usług doradczych, świadczenia usług dodatkowych, jeżeli są one oferowane, a także praw konsumenta w zakresie oferowanych i świadczonych przez nich usług.

Rozdział 10

Nadzór nad działalnością instytucji pożyczkowych

Art. 114. 1. Działalność instytucji pożyczkowych w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Celem nadzoru nad działalnością instytucji pożyczkowych jest kontrola i egzekwowanie zgodności tej działalności z ustawą.

Art. 115. 1. Instytucja pożyczkowa przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego kwartalne i roczne sprawozdania z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego, obejmujące informacje o:

- 1) udzielonych kredytach konsumenckich, w tym ich liczbie, z uwzględnieniem liczby kredytów, o których mowa w art. 60, wartości, strukturze terminowej i walutowej oraz opóźnieniach w spłatach;
- 2) zawartych umowach o kredyt konsumencki, w tym ich liczbie, rodzajach oraz statusie;
- 3) liczbie konsumentów, którym udzielono kredytu konsumenckiego, z uwzględnieniem liczby konsumentów, którym udzielono kredytu, o którym mowa w art. 60;
- 4) łącznych przychodach uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego z wyodrębnieniem przychodów uzyskanych w związku z pozaodsetkowymi kosztami kredytu;
- 5) bilansie, ze wskazaniem źródeł finansowania działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego;
- 6) osobach, o których mowa w art. 87 ust. 4, w tym o spełnianiu przez te osoby wymagań określonych w tym przepisie.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, są przekazywane Komisji Nadzoru Finansowego wyłącznie w postaci elektronicznej z wykorzystaniem udostępnionych przez Komisję Nadzoru Finansowego formularzy sprawozdawczych i kanałów komunikacji.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i terminy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz wzory formularzy sprawozdawczych, mając na względzie zapewnienie Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do danych niezbędnych do sprawowania skutecznego nadzoru nad działalnością instytucji pożyczkowych.

Art. 116. 1. W ramach sprawowanego nadzoru Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) zażądać od instytucji pożyczkowej przekazania lub okresowego przekazywania przez tę instytucję informacji, dokumentów lub danych niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 114 ust. 2, innych niż informacje określone w art. 115 ust. 1;
- 2) wydawać instytucji pożyczkowej zalecenia dotyczące zapewnienia zgodności działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego z ustawą.

2. Środki podejmowane w ramach nadzoru nie mogą naruszać umów zawartych przez instytucje pożyczkowe na podstawie ustawy.

Art. 117. 1. W razie stwierdzenia, że instytucja pożyczkowa nie wykonuje obowiązku przekazania informacji, o którym mowa w art. 115 ust. 1 lub art. 116 ust. 1 pkt 1, albo wykonuje ten obowiązek nieprawidłowo, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 116 ust. 1 pkt 2, a także w razie stwierdzenia, że działalność instytucji pożyczkowej, w tym również prowadzona z udziałem pośrednika kredytowego, jest wykonywana z naruszeniem ustawy lub wbrew warunkom określonym w ustawie, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) nałożyć na członka zarządu instytucji pożyczkowej bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości administracyjną karę pieniężną w wysokości do 150 000 zł;
- 2) nałożyć na instytucję pożyczkową administracyjną karę pieniężną w wysokości do 15 000 000 zł;
- 3) wystąpić do właściwego organu instytucji pożyczkowej z wnioskiem o odwołanie członka zarządu, o którym mowa w pkt 1;
- 4) zawiesić w czynnościach członka zarządu, o którym mowa w pkt 1, do czasu podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie wniosku, o którym mowa w pkt 3; zawieszenie

w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji w zakresie praw i obowiązków majątkowych tego podmiotu;

- 5) wykreślić instytucję pożyczkową z rejestru instytucji pożyczkowych, a jeżeli jest wpisana jednocześnie do rejestru pośredników kredytowych – także z tego rejestru.

2. Decyzje administracyjne w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

3. Administracyjna kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 1, może zostać nałożona również po zakończeniu pełnienia funkcji członka zarządu, jeżeli naruszenie miało miejsce w trakcie pełnienia tej funkcji.

4. Administracyjna kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, może być nałożona również w przypadku, gdy podmiot jest wykreślony z rejestru instytucji pożyczkowych.

5. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 oraz z 2025 r. poz. 769).

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje do publicznej wiadomości informację o zastosowaniu sankcji, o których mowa w ust. 1, chyba że ujawnienie takiej informacji mogłoby w sposób niewspółmierny zaszkodzić interesowi prawnemu zainteresowanych stron. Imię i nazwisko osoby, na którą została nałożona sankcja, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lub 4, podaje się do publicznej wiadomości, gdy decyzja w tym przedmiocie jest ostateczna.

7. Informacje, o których mowa w ust. 6, są dostępne na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego przez 5 lat, licząc od dnia ich udostępnienia, z tym że informacje dotyczące imienia i nazwiska osoby, na którą została nałożona sankcja, dostępne są na tej stronie przez rok.

Art. 118. 1. Informacje uzyskane lub wytworzone w związku ze sprawowaniem nadzoru, których udzielenie, ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby naruszyć chroniony prawem interes podmiotów, których te informacje bezpośrednio lub pośrednio dotyczą, lub utrudnić sprawowanie nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi, stanowią tajemnicę zawodową chronioną zgodnie z przepisem art. 16 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 640).

2. Obowiązku ochrony tajemnicy, o której mowa w ust. 1, nie narusza:

- 1) udzielenie informacji niezbędne do realizacji celu, o którym mowa w art. 114 ust. 2;
- 2) udzielenie informacji w przypadkach, o których mowa w art. 119;
- 3) złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa;

- 4) przekazanie informacji osobie, organowi lub innemu podmiotowi na podstawie przepisów odrębnych.

3. W przypadku informacji objętych ochroną na podstawie przepisów odrębnych udzielanie i przekazywanie przez Komisję Nadzoru Finansowego informacji, o których mowa w ust. 1, nie może naruszać zasad ochrony określonej w tych przepisach.

Art. 119. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielać informacji uzyskanych lub wytworzonych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy:

- 1) właściwym organom nadzorczym, w przypadkach określonych w art. 121;
- 2) organom i instytucjom Unii Europejskiej właściwym w sprawach związanych z działalnością w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego i nadzorem nad podmiotami prowadzącymi taką działalność.

2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje, jeżeli:

- 1) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań związanych z działalnością w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego lub nadzorem nad podmiotami prowadzącymi taką działalność;
- 2) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza te organy jest możliwe wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego;
- 3) nie narusza to zasad ochrony informacji wynikających z przepisów odrębnych.

Art. 120. 1. W przypadku stwierdzenia, że podmiot, o którym mowa w art. 100 ust. 1, prowadząc na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego, narusza przepisy ustawy lub prowadzi tę działalność wbrew warunkom określonym w ustawie, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) wezwać ten podmiot do przestrzegania przepisów ustawy i wyznaczyć mu termin usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;
- 2) w drodze decyzji administracyjnej zakazać wykonywania przez ten podmiot na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu. Komisja Nadzoru Finansowego podaje tę decyzję do publicznej wiadomości.

Art. 121. 1. W celu zapewnienia zgodności działalności podmiotu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, z przepisami ustawy oraz podejmowania w stosunku do tego podmiotu działań określonych w art. 120 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi państwa, o którym mowa w art. 100 ust. 1.

2. Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi państw, o których mowa w art. 100 ust. 1, w zakresie działalności instytucji pożyczkowych na terytorium tych państw.

3. W ramach współpracy, o której mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje właściwym organom nadzorczym, na żądanie lub z własnej inicjatywy, informacje uzyskane w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy, niezbędne do osiągnięcia celów tej współpracy.

Art. 122. Komisja Nadzoru Finansowego oraz osoby wykonujące czynności nadzoru nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikającą ze zgodnego z przepisami działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzorem.

Art. 123. 1. Instytucje pożyczkowe wnoszą roczne wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie nie wyższej niż 0,5% sumy przychodów uzyskanych z działalności w zakresie udzielania kredytu konsumenckiego za poprzedzający rok obrotowy i nie mniejszej niż równowartość w złotych 5000 euro, przeliczonej przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy roku poprzedzającego rok kalendarzowy, w którym powstało zobowiązanie.

2. Instytucje pożyczkowe przekazują Komisji Nadzoru Finansowego deklaracje o dokonaniu wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru, wyłącznie w postaci elektronicznej za pośrednictwem udostępnionych przez Komisję Nadzoru Finansowego formularzy i kanałów komunikacji.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy wnoszenia, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1,
 - 2) sposób i terminy rozliczania należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1,
 - 3) wzór deklaracji o dokonaniu wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru
- mając na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia, konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru oraz możliwość składania deklaracji o dokonaniu wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru w postaci dokumentu elektronicznego w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 124. 1. Instytucja pożyczkowa, która nie wykonała obowiązku, o którym mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4, wnosi na rzecz Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego opłatę sankcyjną w kwocie stanowiącej równowartość w złotych 5000 euro. Wniesienie opłaty sankcyjnej nie zwalnia z wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4.

2. Równowartość w złotych wyrażonej w euro kwoty, o której mowa w ust. 1, przelicza się przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy roku poprzedzającego rok kalendarzowy, w którym powstało zobowiązanie.

3. W przypadku gdy Komisja Nadzoru Finansowego stwierdzi, że instytucja pożyczkowa nie wypełniła obowiązku, o którym mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa tę instytucję do uiszczenia opłaty sankcyjnej w terminie 30 dni oraz wzywa do niezwłocznego wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4, pouczając o treści ust. 1 zdanie drugie.

4. Opłata sankcyjna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2025 r. poz. 132 i 620).

5. Jeżeli niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4, skutkuje nałożeniem na instytucję pożyczkową kary, o której mowa w art. 117 ust. 1 pkt 2, przy ustalaniu jej wysokości bierze się pod uwagę wysokość uiszczonej opłaty sankcyjnej.

Rozdział 11

Nadzór nad pośrednikami kredytowymi

Art. 125. 1. Działalność gospodarcza prowadzona przez pośredników kredytowych podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Celem nadzoru nad działalnością pośredników kredytowych jest zapewnienie zgodności tej działalności z przepisami ustawy.

3. W ramach nadzoru Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) wydawać zalecenia w zakresie zapewnienia zgodności działalności z przepisami ustawy oraz podjęcia środków koniecznych do zapobieżenia naruszeniom praw konsumentów wynikających z ustawy;
- 2) żądać udzielenia pisemnych lub ustnych informacji oraz przekazania danych umożliwiających zapewnienie zgodności prowadzonej działalności pośrednictwa kredytu konsumenckiego z przepisami ustawy.

4. W przypadku stwierdzenia, że pośrednik kredytowy nie wykonuje zaleceń, o których mowa w ust. 3 pkt 1, w wyznaczonym terminie, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji:

- 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną w wysokości do trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
- 2) nałożyć na ten podmiot karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł;
- 3) wystąpić do tego podmiotu z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej, o której mowa w pkt 1;
- 4) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie wniosku, o którym mowa w pkt 3; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji w zakresie praw i obowiązków majątkowych tego podmiotu;
- 5) wykreślić ten podmiot z rejestru pośredników kredytowych.

5. W razie stwierdzenia, że pośrednik kredytowy nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązki, o których mowa w ust. 3 pkt 2, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować wobec niego środki, o których mowa w ust. 4 pkt 1, 2 i 5.

6. W przypadku stwierdzenia, że pośrednik kredytowy wykonuje działalność z naruszeniem przepisów ustawy, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować wobec niego środki, o których mowa w ust. 4.

7. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 4 pkt 3–5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

8. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 4 pkt 1, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia rodzaj i wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów ustawy przez osobę zarządzającą oraz jej sytuację finansową.

9. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 4 pkt 2, Komisja Nadzoru Finansowego

10. Komisja Nadzoru Finansowego publikuje na swojej stronie internetowej informację o środkach, o których mowa w ust. 4, nałożonych na pośrednika kredytowego.

Art. 126. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może przeprowadzać kontrolę działalności pośrednika kredytowego.

2. Czynności kontrolne są wykonywane przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub upoważnioną przez niego osobę.

3. Pracownicy, o których mowa w ust. 2, w zakresie ustalonym w upoważnieniu, mają prawo:

- 1) wstępu do pomieszczeń kontrolowanego podmiotu;
- 2) swobodnego dostępu do oddzielnego pomieszczenia biurowego i środków łączności;
- 3) wglądu do dokumentów kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii i odpisów tych dokumentów oraz wyciągów z nich;
- 4) wglądu do danych zawartych w systemie informatycznym kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii tych danych lub wyciągów z nich, w tym w postaci dokumentów elektronicznych w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 127. 1. Pośrednicy kredytowi są obowiązani do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie nieprzekraczającej 0,3% sumy przychodów z działalności pośrednictwa kredytu konsumenckiego.

2. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy wnoszenia, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1,
 - 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1
- mając na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia, konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru oraz możliwość rozliczania należności z tytułu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w postaci dokumentu elektronicznego w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Rozdział 12

Przepisy karne

Art. 128. 1. Kto, będąc kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 6, nie spełnia warunków, o których mowa w art. 87, podlega grzywnie do 5 000 000 złotych i karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, będąc członkiem zarządu podmiotu prowadzącego działalność w rozumieniu art. 5 pkt 6 lub osobą uprawnioną do jego reprezentacji.

Art. 129. Kto, będąc obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w art. 96, ujawnia lub wykorzystuje te informacje niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, podlega grzywnie do 1 000 000 złotych i karze pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 130. 1. Kto, będąc do tego obowiązany, nie przekazuje do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe informacji o całkowitym wykonaniu zobowiązania albo jego wygaśnięciu, stwierdzeniu nieistnienia zobowiązania albo korekcie jego wysokości oraz o nowo powstałych zobowiązaniach w terminie 7 dni od dnia wystąpienia zdarzenia uzasadniającego przekazanie informacji, podlega grzywnie do 30 000 złotych.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, będąc członkiem zarządu podmiotu będącego kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 6 lub osobą uprawnioną do jego reprezentacji.

Art. 131. Kto, będąc kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 6, prowadzi działalność bez wymaganego wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych, podlega grzywnie do 500 000 zł.

Art. 132. Kto, będąc pośrednikiem kredytowym, prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa kredytu konsumenckiego bez wymaganego wpisu do rejestru pośredników kredytowych, podlega grzywnie do 100 000 zł.

Art. 133. Kto, będąc sprzedawcą lub usługodawcą, prowadzi działalność dodatkową w zakresie udzielania kredytu w formie odroczonej płatności na zakup oferowanych przez siebie towarów i usług bez wymaganego wpisu do rejestru dodatkowej działalności kredytowej, podlega grzywnie do 50 000 zł.

Art. 134. 1. Kto, będąc odpowiedzialnym w instytucji pożyczkowej za przekazywanie informacji Komisji Nadzoru Finansowego, podaje informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadza w błąd ten organ, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega grzywnie do 500 000 zł albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.

Rozdział 13

Przepisy zmieniające

Art. 135. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 278, 340, 620 i 680) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15c ust. 17 otrzymuje brzmienie:

„17. Za przedsiębiorstwo finansowe nie uważa się instytucji pożyczkowych, o których mowa w art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...).”;

- 2) w art. 28k w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) instytucji pożyczkowych, o których mowa w art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim;”.

Art. 136. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) zasady tworzenia i prowadzenia działalności przez instytucje, o których mowa art. 105 ust. 4 ustawy.”;

- 2) w art. 4 w ust. 1 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) instytucja pożyczkowa – podmiot, o którym mowa w art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...);”;

- 3) użyte w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. b, w art. 78a oraz w art. 88c w ust. 7, w różnym przypadku, wyrazy „ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „ustawa z dnia ... o kredycie konsumenckim”;

- 4) w art. 105 w ust. 4:

- a) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) instytucjom kredytowym – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim;

4) instytucjom pożyczkowym i podmiotom, o których mowa w art. 5 pkt 6 i art. 100 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim – na zasadzie

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 222, 525, 769 i 820).

wzajemności, informacji stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacje udostępnione przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 100 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29 tej ustawy, i analizy ryzyka kredytowego;”;

b) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) krajowym instytucjom płatniczym, małym instytucjom płatniczym, krajowym instytucjom pieniądza elektronicznego, unijnym instytucjom płatniczym lub unijnym instytucjom pieniądza elektronicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych udzielającym kredytu płatniczego, o którym mowa w art. 74 ust. 3 tej ustawy – informacji stanowiących tajemnicę bankową, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim.”;

5) użyte w art. 105 w ust. 4e, 4f i 4h, w art. 105a w ust. 1, 1a, 2 i 3, w art. 106d w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w pkt 2 i w ust. 2 oraz w art. 106e, w różnej liczbie i różnym przypadku, wyrazy „podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „podmioty, o których mowa w art. 100 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim”;

6) w art. 105 po ust. 4i dodaje się ust. 4ia w brzmieniu:

„4ia. Instytucje utworzone na podstawie ust. 4 przekazują bezpłatnie konsumentowi, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, informację o zaległości w spłacie kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tej informacji do zbioru, w której jest ona przetwarzana.”;

7) po art. 105 dodaje się art. 105¹ w brzmieniu:

„105¹. 1. Konsument, który zawarł umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim, może wnieść, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 sprzeciw dotyczący nieaktualności, nieprawdziwości, niekompletności lub przekazania lub przechowywania niezgodnie z prawem informacji, o których mowa w art. 105 ust. 4. Konsument powinien udokumentować okoliczności uzasadniające sprzeciw.

2. W razie wniesienia przez konsumenta sprzeciwu instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 może zwrócić się do stron umowy o kredyt konsumencki o dodatkowe wyjaśnienia.

3. Instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 wstrzymuje udostępnianie informacji objętych sprzeciwem na okres do 30 dni, w przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że dotyczą one zobowiązania, które nie istnieje lub wygasło. W pozostałych przypadkach instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 może wstrzymać udostępnianie informacji objętych sprzeciwem na okres konieczny do rozpatrzenia sprzeciwu nie dłuższy niż 30 dni.

4. Instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 może przedłużyć okres wstrzymania udostępniania informacji objętych sprzeciwem jedynie wówczas, gdy rozpatrzenie sprzeciwu wiąże się ze szczególnymi trudnościami i na okres, który łącznie nie przekracza 45 dni od dnia wstrzymania udostępniania tej informacji.

5. Instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 rozpatruje sprzeciw bez zbędnej zwłoki, nie dłużej niż w terminie 60 dni od dnia wniesienia sprzeciwu.

6. Rozpatrując sprzeciw, instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4:

- 1) uznaje sprzeciw za zasadny i dokonuje aktualizacji albo usuwa informacje, o których mowa w art. 105 ust. 4, oraz informuje o tym konsumenta w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku w przypadku stwierdzenia nieaktualności, nieprawdziwości, niekompletności lub przekazania lub przechowywania niezgodnie z prawem informacji, o których mowa w art. 105 ust. 4, albo
- 2) uznaje sprzeciw za bezzasadny i informuje o tym konsumenta w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku, pouczając go o treści ust. 8 – w pozostałych przypadkach.

7. Wniesienie oraz rozpatrzenie sprzeciwu nie podlega opłatom.

8. W przypadku gdy sprzeciw został uznany przez instytucję utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 za bezzasadny, o czym konsument został zawiadomiony, a konsument wniósł sprzeciw ponownie w oparciu o te same okoliczności faktyczne i prawne, instytucja utworzona na podstawie art. 105 ust. 4 może pozostawić sprzeciw bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tym konsumenta w terminie 14 dni od dnia wniesienia sprzeciwu.”.

Art. 137. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 294) w art. 2 w ust. 3 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

- „2) umów ustanawiających zabezpieczenie na wierzytelności kredytowej, której dłużnikiem jest konsument z tytułu zawartej umowy o kredyt konsumencki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...), z wyjątkiem umów o ustanowienie zabezpieczenia finansowego, w których jedną ze stron jest podmiot określony w ust. 1 pkt 1–4;
- 3) umów, których stroną jest Bankowy Fundusz Gwarancyjny, a portfel kredytowy banku stanowią w znacznej części umowy, w których dłużnikiem jest konsument z tytułu zawartej umowy o kredyt konsumencki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim, chyba że nie jest możliwe inne skuteczne zapewnienie przywrócenia płynności płatniczej, o której mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”.

Art. 138. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146 i 820) w art. 83c ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów ust. 2–5 nie stosuje się w przypadku, gdy usługa maklerska jest elementem usługi uregulowanej w ustawie z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...), ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. z 2025 r. poz. 720) lub w odrębnych przepisach określających odrębne obowiązki informacyjne wobec klientów lub potencjalnych klientów.”.

Art. 139. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 640) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) nadzór nad instytucjami pożyczkowymi sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...);”;
- 2) w art. 6 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się wyrazami „ustawie z dnia ... o kredycie konsumenckim”;
- 3) w art. 6b w ust. 1 wyrazy „art. 59h i art. 59i ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się wyrazami „art. 131 i art. 132 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim”.

Art. 140. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 379 i 820) w art. 36 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do umów o kredyt konsumencki zawieranych przez kasy stosuje się przepisy ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 141. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz.U. z 2025 r. poz. 85) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) umowie o kredyt konsumencki – rozumie się przez to umowę, o której mowa w art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...);”;

2) w art. 21 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Biuro przekazuje bezpłatnie konsumentowi informację o istnieniu zaległości w spłacie z tytułu umowy o kredyt konsumencki w terminie 30 dni od dnia przyjęcia tej informacji.”.

Art. 142. W ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2025 r. poz. 274) w art. 23m w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) kredytodawcom w rozumieniu art. 5 pkt 9 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 143. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 503) w art. 30 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.⁹⁾);

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 270 z 24.10.2019, str. 126, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7, Dz. Urz. UE L 2023/2673 z 28.11.2023, Dz. Urz. UE L 2024/93 z 09.02.2024 oraz Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024.

- 7) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2225 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę 2008/48/WE (Dz. Urz. UE L 2023/2225 z 30.10.2023).”.

Art. 144. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 16b otrzymuje brzmienie:

„16b) kredyt w rachunku płatniczym – kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym w rozumieniu art. 5 pkt 8 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o kredycie konsumenckim”, oraz kredyt płatniczy, o którym mowa w art. 74 ust. 3;”;

- 2) w art. 59ia w ust. 3 w pkt 3 wyrazy „przekroczenie środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o kredycie konsumenckim” zastępuje się wyrazami „przekroczenie, o którym mowa w art. 5 pkt 17 ustawy o kredycie konsumenckim”.

Art. 145. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2024 r. poz. 1796) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 270 z 24.10.2019, str. 126, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7, Dz. Urz. UE L 2023/2673 z 28.11.2023, Dz. Urz. UE L 2024/93 z 09.02.2024 oraz Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60);
- 3) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającą

rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylającą dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28, Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1799 z 10.07.2024).”;

- 2) w art. 2 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–12 w brzmieniu:
- „10) usługa finansowa – usługę o charakterze bankowym, kredytowym, ubezpieczeniowym, emerytalnym, inwestycyjnym lub płatniczym;
 - 11) umowa ramowa – umowę o świadczenie usług finansowych regulującą dodatkowo wykonywanie kolejnych czynności lub odrębnych czynności tego samego rodzaju przez określony czas;
 - 12) interfejs internetowy – interfejs internetowy w rozumieniu art. 3 lit. m rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz. Urz. UE L 277 z 27.10.2022, str. 1, z późn. zm.¹⁰⁾).”;
- 3) po art. 3a dodaje się art. 3b w brzmieniu:

„Art. 3b. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do umów dotyczących usług finansowych, z wyjątkiem umów zawieranych na odległość, do których stosuje się art. 2, art. 5, art. 7, art. 10, art. 11, art. 12a, art. 20 ust. 2, art. 30a, art. 30b, art. 39–40, art. 42 i art. 42a.

2. Przepisy art. 2, art. 5, art. 7, art. 10, art. 12a, art. 20 ust. 2, art. 30a, art. 30b, art. 39–40, art. 42 i art. 42a stosuje się do umowy ramowej oraz w przypadku gdy nie zawarto takiej umowy, ale pomiędzy tymi samymi stronami są wykonywane kolejne czynności lub odrębne czynności tego samego rodzaju przez określony czas, z tym że przepisy art. 39 i art. 39a stosuje się do pierwszej z tych czynności.

3. W przypadku gdy nie zawarto umowy ramowej, ale pomiędzy tymi samymi stronami są wykonywane kolejne czynności lub odrębne czynności tego samego rodzaju przez określony czas i gdy w okresie roku od dnia wykonania pierwszej czynności albo od dnia wykonania ostatniej czynności tego samego rodzaju nie wykonano żadnej czynności o tym samym charakterze pomiędzy tymi samymi stronami, przepisy art. 39 ust. 1 i art. 39a stosuje się do pierwszej czynności wykonanej po tym czasie.

¹⁰⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 163 z 29.06.2023, str. 107.

4. Do umów dotyczących usług finansowych zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa stosuje się przepis art. 7ab.”;

4) w art. 4 uchyla się ust. 2;

5) w art. 12 w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) sposobie i terminie wykonania prawa odstąpienia od umowy na podstawie art. 27 oraz wzorze formularza odstąpienia od umowy, zawartym w załączniku nr 2 do ustawy, a w przypadku umów zawieranych na odległość za pośrednictwem interfejsu internetowego – także informacje o istnieniu i umiejscowieniu funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 1;”;

6) po art. 30 dodaje się art. 30a i art. 30b w brzmieniu:

„Art. 30a. 1. Konsument, który zawarł umowę na odległość za pośrednictwem interfejsu internetowego, może odstąpić od tej umowy składając przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy również za pomocą funkcji odstąpienia od umowy. Oświadczenie to może dotyczyć wybranych towarów lub usług.

2. Konsument w celu odstąpienia od umowy wypełnia oświadczenie o odstąpieniu od umowy za pomocą funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 1, a następnie składa to oświadczenie przedsiębiorcy za pomocą funkcji potwierdzenia odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 4.

3. Termin do odstąpienia od umowy uważa się za zachowany, jeżeli konsument przed jego upływem wypełni oświadczenie o odstąpieniu od umowy wykorzystując funkcję odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 1, i złoży je przedsiębiorcy za pomocą funkcji potwierdzenia odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 4.

4. W przypadku złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy za pomocą funkcji potwierdzenia odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b ust. 4, przedsiębiorca niezwłocznie przesyła konsumentowi na trwałym nośniku potwierdzenie otrzymania oświadczenia o odstąpieniu od umowy, zawierające jego treść oraz datę i godzinę jego złożenia.

Art. 30b. 1. Przedsiębiorca zapewnia funkcję odstąpienia od umowy co najmniej na interfejsie internetowym za pośrednictwem którego konsument zawarł umowę na odległość w sposób wyróżniony i łatwo dostępny dla konsumenta oraz przez okres, w jakim konsument może odstąpić od tej umowy.

2. Przedsiębiorca oznacza funkcję odstąpienia od umowy, o której mowa w ust. 1, w łatwo czytelny sposób z użyciem sformułowania „odstap od umowy tutaj” lub innym równoważnym i jednoznacznym sformułowaniem.

3. Przedsiębiorca zapewnia, aby funkcja odstąpienia od umowy, o której mowa w ust. 1, umożliwiała konsumentowi wypełnienie oświadczenia o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30a ust. 1, oraz przekazanie lub potwierdzenie:

- 1) jego imienia i nazwiska;
- 2) danych identyfikujących umowę, od której konsument odstępuje;
- 3) informacji o środkach elektronicznych przy wykorzystaniu których przedsiębiorca przekaze konsumentowi potwierdzenie otrzymania oświadczenia o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30a ust. 1.

4. W ramach funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca zapewnia funkcję potwierdzenia odstąpienia od umowy, za pomocą której konsument składa oświadczenia o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30a ust. 1.

5. Przedsiębiorca oznacza funkcję potwierdzenia odstąpienia od umowy, o której mowa w ust. 4, w łatwo czytelny sposób z użyciem sformułowania „potwierdź odstąpienie od umowy” lub innym równoważnym i jednoznacznym sformułowaniem.”;

7) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca przed zawarciem umowy o usługę finansową na odległość jest obowiązany poinformować konsumenta w sposób jasny i zrozumiały, wskazujący na zamiar zawarcia tej umowy oraz w czasie umożliwiającym zapoznanie się konsumenta z tymi informacjami, o:

- 1) firmie, adresie siedziby albo adresie prowadzenia działalności gospodarczej;
- 2) przedmiocie przeważającej działalności;
- 3) adresie stronie internetowej, numerze telefonu, adresie e-mail oraz innym środku komunikacji, jeżeli taki środek przedsiębiorca dodatkowo udostępnia, który:
 - a) gwarantuje zachowanie korespondencji pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą,
 - b) spełnia wymogi trwałego nośnika,
 - c) umożliwia szybkie i efektywne kontaktowanie się konsumenta z przedsiębiorcą;

- 4) organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany;
- 5) nazwie, adresie siedziby, adresie stronie internetowej, numerze telefonu, adresie e-mail organu udzielającego zezwolenia, w przypadku gdy działalność przedsiębiorcy wymaga uzyskania zezwolenia;
- 6) głównych cechach usługi finansowej;
- 7) cenie lub wynagrodzeniu określającym wszystkie ich składniki, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, a w przypadku niemożności wskazania dokładnej ceny lub wynagrodzenia – podstawy obliczania ceny lub wynagrodzenia umożliwiającej konsumentowi dokonanie ich weryfikacji;
- 8) indywidualnym dostosowaniu ceny lub wynagrodzenia na podstawie zautomatyzowanego podejmowania decyzji, jeżeli przedsiębiorca takie stosuje;
- 9) konsekwencjach braku lub opóźnienia w płatności, o ile przedsiębiorca przewiduje takie konsekwencje;
- 10) możliwości wystąpienia innych podatków lub kosztów, które nie są uiszczane za pośrednictwem przedsiębiorcy lub są od niego niezależne, jeżeli są znane przedsiębiorcy;
- 11) ryzyku związanym z usługą finansową, jeżeli wynika ono z jej szczególnych cech lub charakteru czynności, które mają być wykonane lub jeżeli cena bądź wynagrodzenie zależą wyłącznie od zmiany cen na rynku finansowym oraz wskazujące, że wyniki osiągnięte w przeszłości nie stanowią prognozy przyszłych wyników;
- 12) zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia;
- 13) kosztach oraz terminie i sposobie świadczenia usługi finansowej;
- 14) prawie do odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 40 ust. 1 i 1a, oraz warunkach skorzystania z tego prawa i wysokości ceny lub wynagrodzenia, które konsument jest obowiązany zapłacić za usługę finansową rzeczywiście wykonaną zgodnie z umową na wyraźne żądanie konsumenta, i o konsekwencjach nieskorzystania z tego prawa, albo o braku prawa do odstąpienia od umowy lub okolicznościach, w których konsument traci prawo odstąpienia od umowy;

- 15) dodatkowych kosztach ponoszonych przez konsumenta wynikających z korzystania ze środków porozumiewania się na odległość, jeżeli są naliczane;
- 16) celach środowiskowych lub społecznych, na które ukierunkowana jest ta usługa finansowa, jeżeli w strategii inwestycyjnej danej usługi finansowej uwzględnia się czynniki środowiskowe lub społeczne;
- 17) terminie, w którym przedsiębiorca jest związany przekazanymi konsumentowi informacjami;
- 18) minimalnym okresie, na jaki ma być zawarta umowa o świadczenia ciągłe lub okresowe;
- 19) miejscu i sposobie składania reklamacji kierowanych do przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy działającego w jego imieniu;
- 20) możliwości skorzystania przez konsumenta z pozasądowego rozstrzygania sporów oraz sposobie uzyskania dostępu do niego;
- 21) prawie wypowiedzenia umowy, o którym mowa w art. 42, oraz skutkach tego wypowiedzenia, w tym karach umownych;
- 22) instrukcjach i procedurach dotyczących wykonywania prawa do odstąpienia od umowy, zgodnie z art. 40 ust. 1 i 1d, określających numer telefonu oraz adres e-mail przedsiębiorcy lub szczegółowe dane dotyczące innych środków komunikacji, istotne do celów wysłania oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz w odniesieniu do umów o świadczenie usług finansowych zawieranych za pośrednictwem interfejsu internetowego – o istnieniu i umiejscowieniu funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w art. 30b;
- 23) istnieniu funduszu gwarancyjnego lub innych systemów gwarancyjnych, jeżeli takie istnieją;
- 24) języku stosowanym w relacjach przedsiębiorcy z konsumentem, w tym języku w jakim przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje przed zawarciem umowy na odległość, jak i w trakcie jej obowiązywania;
- 25) prawie właściwym państwa, które stanowi podstawę dla stosunków przedsiębiorcy z konsumentem przed zawarciem umowy na odległość, prawie właściwym do zawarcia i wykonania umowy oraz o postanowieniach umownych określających prawo mające zastosowanie do umowy zawieranej na odległość;

- 26) sądzie właściwym do rozstrzygania sporów związanych z wykonywaniem umowy.”,
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. W przypadku gdy umowa dotycząca usługi finansowej jest zawierana w imieniu innego przedsiębiorcy, należy dodatkowo podać dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 19 dotyczące przedsiębiorcy, w imieniu którego umowa ta jest zawierana.”,
- c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. W przypadku przekazywania konsumentowi informacji w formie głosowych komunikatów telefonicznych przedsiębiorca, po uzyskaniu wyraźnej zgody konsumenta, może przed zawarciem umowy na odległość przekazać wyłącznie informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 6, 7, 10 i 14. W takim przypadku przedsiębiorca informuje konsumenta o rodzaju i miejscu udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2–5, 8, 9, 11–13 i 15–26. Przepis stosuje się odpowiednio w przypadku gdy umowa jest zawierana w imieniu innego przedsiębiorcy.”,
- d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:
- „2a. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorca przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po zawarciu umowy na odległość. Do przekazania informacji przepisy ust. 3 i 3a stosuje się.
- 2b. W przypadku gdy przedsiębiorca kontaktuje się z konsumentem z wykorzystaniem telefonii głosowej na początku rozmowy podaje konsumentowi identyfikujące go dane oraz informuje:
- 1) że celem rozmowy jest zawarcie z nim umowy dotyczącej konkretnej usługi finansowej lub innej usługi dodatkowej;
 - 2) o nagrywaniu tej rozmowy lub możliwości jej nagrywania.”,
- e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przed zawarciem umowy na odległość przedsiębiorca przekazuje konsumentowi na trwałym nośniku informacje, o których mowa w ust. 1, w sposób czytelny i wyrażone prostym językiem.”,
- f) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3f w brzmieniu:
- „3a. Na żądanie konsumenta przedsiębiorca przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, w formacie odpowiednim i dostępnym dla konsumentów

z niepełnosprawnościami, w tym w formie umożliwiającej odczytanie zapisanych danych osobom z dysfunkcjami wzroku.

3b. W przypadku gdy informacje, o których mowa w ust. 1, zostaną przekazane konsumentowi w terminie krótszym niż jeden dzień przed zawarciem umowy na odległość, przedsiębiorca przekazuje konsumentowi przypomnienie o prawie do odstąpienia od umowy zawartej na odległość oraz o sposobie skorzystania z tego prawa.

3c. Przypomnienie, o którym mowa w ust. 3b, przedsiębiorca przekazuje konsumentowi na trwałym nośniku, w terminie nie krótszym niż jeden dzień i nie dłuższym niż siedem dni od dnia zawarcia umowy na odległość.

3d. W przypadku gdy przedsiębiorca dostarcza informacje, o których mowa w ust. 1, drogą elektroniczną, może prezentować je w warstwach, z tym że informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 6, 7, 10 i 14 przedsiębiorca zamieszcza w pierwszej warstwie.

3e. W przypadku prezentowania informacji w warstwach przedsiębiorca:

- 1) zapewnia konsumentowi możliwość przeglądania, zapisywania i drukowania informacji, o których mowa w ust. 1, w jednym dokumencie;
- 2) przed zawarciem umowy na odległość przekazuje konsumentowi informacje, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 3.

3f. Przepisów ust. 1–3e nie stosuje się w przypadku gdy odrębne przepisy dotyczące usługi finansowej określają informacje, jakie przedsiębiorca ma obowiązek przekazać konsumentowi przed zawarciem umowy, z tym że gdy te odrębne przepisy nie określają obowiązku przekazania informacji o istnieniu prawa do odstąpienia od umowy, przepis ust. 1 pkt 14 stosuje się.”,

g) uchyla się ust. 6–8;

8) po art. 39 dodaje się art. 39a i art. 39b w brzmieniu:

„Art. 39a. 1. Przedsiębiorca przed zawarciem na odległość umowy o usługę finansową udziela bezpłatnie konsumentowi w sposób jasny i zrozumiały, wyjaśnień dotyczących proponowanej umowy o usługę finansową oraz umowy o świadczenie usług dodatkowych, w celu umożliwienia konsumentowi podjęcia świadomej decyzji dotyczącej tych umów, w szczególności dokonania przez konsumenta oceny, czy są one dostosowane do jego potrzeb i sytuacji finansowej.

2. Wyjaśnienia, o których mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) informacje, o których mowa w art. 39 ust. 1;
- 2) opis głównych cech proponowanej usługi finansowej oraz proponowanej usługi dodatkowej;
- 3) opis skutków zawarcia umowy o usługę finansową oraz konsekwencji zalegania przez konsumenta z płatnością;
- 4) informacje o możliwości, warunkach i skutkach odstąpienia od umowy o usługę dodatkową lub jej rozwiązania, ze wskazaniem, czy od każdej z tych umów konsument może odstąpić lub ją rozwiązać oddzielnie.

3. Przedsiębiorca, w uzasadnionych przypadkach, dostosowuje sposób przekazania oraz zakres wyjaśnień, o których mowa w ust. 1, do okoliczności, w jakich umowa o usługę finansową jest oferowana, w szczególności sytuacji finansowej i potrzeb konsumenta, biorąc pod uwagę rodzaj oferowanej usługi oraz wiedzę i doświadczenie konsumenta.

4. W przypadku gdy przedsiębiorca udziela wyjaśnień, o których mowa w ust. 1, za pomocą zautomatyzowanych narzędzi informatycznych, konsument ma prawo przed zawarciem umowy o usługę finansową żądać od przedsiębiorcy bezpłatnej interwencji człowieka w języku, w którym przedsiębiorca przekazał mu informacje, o których mowa w art. 39 ust. 1.

5. Konsument może skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w ust. 4, także po zawarciu na odległość umowy o usługę finansową w uzasadnionych przypadkach, w szczególności przedłużenia umowy lub uzyskania przez konsumenta od przedsiębiorcy dodatkowych wyjaśnień dotyczących warunków umowy.

6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się w przypadku gdy odrębne przepisy dotyczące usługi finansowej określają obowiązek udzielenia przez przedsiębiorcę konsumentowi przed zawarciem umowy wyjaśnień dotyczących proponowanej umowy o usługę finansową.

Art. 39b. Ciężar dowodu spełnienia obowiązków informacyjnych określonych w art. 39 oraz udzielenia wyjaśnień, o których mowa w art. 39a, spoczywa na przedsiębiorcy.”;

9) w art. 40:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługę finansową, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1g w brzmieniu:

„1a. W przypadku umowy dotyczącej czynności związanych z emeryturami indywidualnymi termin, w którym konsument może odstąpić od umowy bez podania przyczyny, wynosi 30 dni.

1b. Bieg terminu do odstąpienia od umowy zawartej na odległość rozpoczyna się od dnia:

1) zawarcia umowy;

2) otrzymania przez konsumenta informacji, o których mowa w art. 39 ust. 1, w przypadku gdy następuje to po dniu zawarcia umowy na odległość.

1c. W przypadku gdy konsument nie otrzymał informacji, o których mowa w art. 39 ust. 1, prawo do odstąpienia od umowy wygasa po upływie 12 miesięcy i 14 dni od dnia zawarcia umowy na odległość.

1d. Prawo do odstąpienia od umowy nie wygasa w przypadku, gdy konsument nie otrzymał informacji, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 14.

1e. Konsument może odstąpić od umowy o usługę finansową zawartej na odległość składając przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od tej umowy.

1f. Termin do odstąpienia od umowy uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem konsument przekazał przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

1g. Konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od zawartej na odległość umowy o usługę finansową, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.”,

c) uchyla się ust. 2,

d) ust. 4 otrzymuje w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorca może żądać od konsumenta, który skorzysta z prawa do odstąpienia od umowy, o którym mowa w ust. 1 i 1a, zapłaty niezwłocznie ceny lub wynagrodzenia za usługę finansową rzeczywiście wykonaną zgodnie z umową.”,

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wysokość kwoty do zapłaty, o której mowa w ust. 4, oblicza się proporcjonalnie do zakresu rzeczywiście spełnionego świadczenia, z uwzględnieniem uzgodnionej w umowie ceny lub wynagrodzenia.”,

f) ust. 5–7 otrzymują brzmienie:

„5. Przedsiębiorca nie może żądać od konsumenta zapłaty kwoty, o której mowa w ust. 4, w przypadku gdy przedsiębiorca:

- 1) nie może wykazać, że konsument otrzymał informacje o wysokości ceny lub wynagrodzenia, które konsument jest obowiązany zapłacić, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 14, oraz
- 2) rozpoczął świadczenie usług przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1 i 1a, bez wyraźnego żądania konsumenta.

6. Prawo odstąpienia od umowy nie przysługuje konsumentowi w przypadkach umów:

- 1) całkowicie wykonanych przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1 i 1a, na wyraźne żądanie konsumenta, który został poinformowany przez przedsiębiorcę przed rozpoczęciem świadczenia usługi, że po jej wykonaniu utraci on prawo do odstąpienia od umowy;
- 2) dotyczących usług finansowych, których cena zależy od wahań na rynku finansowym pozostających poza kontrolą przedsiębiorcy, a które mogą wystąpić w okresie na odstąpienie od umowy, w szczególności usług finansowych związanych:
 - a) z wymianą walut,
 - b) z instrumentami rynku pieniężnego,
 - c) ze zbywalnymi papierami wartościowymi,
 - d) z jednostkami uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych,
 - e) z jednostkami uczestnictwa specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych,
 - f) z jednostkami uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania,
 - g) ze sprzedażą papierów wartościowych ze zobowiązaniem do ich odkupu,
 - h) z operacjami finansowymi, w których ustalono cenę, kurs, stopę procentową lub indeks, a w szczególności nabywanie walut, papierów

wartościowych, złota lub innych metali szlachetnych, towarów lub praw, w tym umowy obliczone tylko na różnice cen, opcje i prawa pochodne, zawarte na umówioną datę lub umówiony termin, w obrocie rynkowym;

- 3) ubezpieczenia dotyczących podróży i bagażu lub innych podobnych, jeżeli zostały zawarte na okres krótszy niż 30 dni.

7. W przypadku gdy w związku z zawartą na odległość umową o usługę finansową przedsiębiorca lub osoba trzecia są zobowiązani do świadczenia usługi dodatkowej na podstawie umowy między tą osobą a przedsiębiorcą, odstąpienie od przez konsumenta umowy o usługę finansową jest skuteczne także wobec umowy o usługę dodatkową.”,

- g) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. W przypadku wypowiedzenia przez konsumenta umowy o usługę dodatkową, o której mowa ust. 7, konsument nie ponosi kosztów związanych z wypowiedzeniem takiej umowy.

7b. Przepisów ust. 1–3 i 6–7a nie stosuje się w przypadku, gdy odrębne przepisy dotyczące usługi finansowej określają prawo do odstąpienia od umowy dotyczącej tej usługi.”;

- 10) uchyla się art. 41;

- 11) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. 1. Przedsiębiorca, który zawiera z konsumentami na odległość umowy dotyczące usług finansowych, nie może projektować, organizować ani obsługiwać swoich interfejsów internetowych w sposób, który wprowadza w błąd konsumentów będących odbiorcami jego usługi lub nimi manipuluje lub w inny istotny sposób utrudnia lub ogranicza ich zdolność do podejmowania świadomych decyzji.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, na interfejsach internetowych nie może stosować w szczególności:

- 1) wyróżniania pewnych możliwości wyboru w przypadku, gdy konsument będący odbiorcą jego usługi jest proszony o podjęcie decyzji;
- 2) wielokrotnego żądania od konsumenta będącego odbiorcą jego usługi dokonania wyboru w przypadku, gdy konsument dokonał już takiego wyboru, w szczególności przez prezentowanie wyskakujących okienek, które zakłócają środowisko użytkownika;
- 3) procedury rezygnacji z usługi trudniejszej niż procedura jej subskrypcji.

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie może wykorzystywać do zawierania z konsumentami umów o usługi finansowe na odległość interfejsów internetowych zaprojektowanych, zorganizowanych lub obsługiwanych w sposób, o którym mowa w ust. 1, w szczególności na których stosuje się praktyki, o których mowa w ust. 2.”;

12) uchyla się art. 43;

13) w załączniku nr 1 do ustawy w części „Instrukcja wypełnienia” objaśnienie [3] otrzymuje brzmienie:

„[3] Jeżeli mają Państwo obowiązek zapewnienia funkcji umożliwiającej konsumentowi odstąpienie od umowy zawartej przez internet, proszę wpisać, co następuje: „Mogą Państwo również wykonać prawo do odstąpienia od umowy przez internet na stronie [proszę wstawić adres strony internetowej lub inne odpowiednie wyjaśnienie, w którym miejscu jest dostępna funkcja odstąpienia od umowy]. Jeżeli korzystają Państwo z tej funkcji internetowej, bez zbędnej zwłoki prześlemy Państwu potwierdzenie otrzymania informacji o odstąpieniu od umowy na trwałym nośniku (na przykład pocztą elektroniczną), w tym jego treść oraz datę i godzinę złożenia.”. Jeżeli umożliwiają Państwo konsumentowi wypełnienie i przesłanie informacji o odstąpieniu od umowy drogą elektroniczną na Państwa stronie internetowej, proszę wpisać, co następuje: „Mogą Państwo również wypełnić i przesłać formularz odstąpienia od umowy lub jakiegokolwiek inne jednoznaczne oświadczenie drogą elektroniczną na naszej stronie internetowej [proszę wstawić adres strony internetowej]. Jeżeli skorzystają Państwo z tej możliwości, prześlemy Państwu niezwłocznie potwierdzenie odbioru informacji o odstąpieniu od umowy na trwałym nośniku (na przykład pocztą elektroniczną).”.”.

Art. 146. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U z 2024 r. poz. 1109 oraz z 2025 r. poz. 146) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) świadczenia poradnictwa zadłużeniowego oraz funkcjonowania rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia;”;

2) w art. 2 w pkt 3:

a) lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) instytucję pożyczkową – podmiot będący kredytodawcą w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...),”;

- b) lit. k otrzymuje brzmienie:
 - „k) pośrednika kredytowego w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim,”;
- 3) w art. 17 w ust. 1a w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
 - „3) świadczenie poradnictwa zadłużeniowego konsumentom w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 i 1237) będącym stronami umowy o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim, którzy mają lub mogą napotkać trudności ze spłatą zadłużenia, oraz prowadzenie rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia.”;
- 4) w art. 20 w ust. 1:
 - a) pkt 7 i 8 otrzymują brzmienie:
 - „7) wartości średniej rocznej sumy aktywów bilansowych wyliczanej na podstawie wartości ustalonych na ostatni dzień każdego miesiąca danego roku za rok poprzedzający o dwa lata rok, za który opłata jest należna, i stawki 0,00159 % – w przypadku banku;
 - 8) wartości średniej rocznej sumy aktywów bilansowych wyliczanej na podstawie wartości ustalonych na ostatni dzień każdego miesiąca danego roku za rok poprzedzający o dwa lata rok, za który opłata jest należna, i stawki 0,00159 % – w przypadku spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej,”;
 - b) pkt 12 otrzymuje brzmienie:
 - „12) wartości średniorocznej sumy aktywów za rok poprzedzający o dwa lata rok, za który opłata jest należna, i stawki 0,02521 % – w przypadku instytucji pożyczkowej, przy czym sumę aktywów stanowi wartość bilansowa aktywów obejmujących wyłącznie wierzytelności danej instytucji pożyczkowej z tytułu umów, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim,”.

5) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Poradnictwo zadłużeniowe oraz rejestr podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia

Art. 34a. 1. Poradnictwo zadłużeniowe świadczone jest konsumentom w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 i 1237) będącym stronami umowy o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim, którzy mają lub mogą napotkać trudności ze spłatą zadłużenia, przez:

- 1) Rzecznika;
- 2) podmioty doradcze w zakresie zadłużenia.

2. Poradnictwo zadłużeniowe polega na udzieleniu specjalistycznej i spersonalizowanej pomocy o charakterze technicznym, prawnym lub psychologicznym, z uwzględnieniem ust. 3.

3. Rzecznik świadczy poradnictwo zadłużeniowe w zakresie specjalistycznej i spersonalizowanej pomocy o charakterze prawnym.

4. Rzecznik oraz podmioty doradcze w zakresie zadłużenia świadczą poradnictwo zadłużeniowe nieodpłatnie, na wniosek i za zgodą konsumenta.

5. Konsument we wniosku o poradnictwo zadłużeniowe przekazuje informacje dotyczące jego potrzeb, sytuacji finansowej i osobistej, preferencji oraz celów, aby umożliwić świadczenie poradnictwa zadłużeniowego.

6. Rzecznik oraz podmioty doradcze w zakresie zadłużenia świadczą poradnictwo zadłużeniowe na podstawie informacji, o których mowa w ust. 5, przy uwzględnieniu rozsądnych założeń dotyczących ryzyka dla konsumenta, w terminie 60 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku o poradnictwo zadłużeniowe.

Art. 34b. Rzecznik może zawrzeć z podmiotami doradczymi w zakresie zadłużenia porozumienie o współpracy i wzajemnym przekazywaniu informacji.

Art. 34c. Podmiot doradczy w zakresie zadłużenia może podjąć wykonywanie działalności po uzyskaniu wpisu do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia.

Art. 34d. 1. Rzecznik prowadzi rejestr podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia.

2. Rejestr podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia jest jawny i zawiera:
- 1) numer wpisu do rejestru;
 - 2) dane podmiotu doradczego w zakresie zadłużenia:
 - a) firmę,
 - b) adres siedziby albo adres prowadzenia działalności,
 - c) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,
 - d) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
 - 3) adres strony internetowej;
 - 4) adres poczty elektronicznej;
 - 5) informację o charakterze świadczonego poradnictwa (poradnictwo techniczne, prawne lub psychologiczne);
 - 6) wzmiankę o wykreśleniu z rejestru.

Art. 34e. 1. O wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia może ubiegać się podmiot, który spełnia następujące warunki:

- 1) jest osobą fizyczną:
 - a) która nie była prawomocnie skazana za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,
 - b) na którą w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 2) jest osobą prawną:
 - a) której członkowie zarządu nie byli prawomocnie skazani za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,
 - b) na której członków zarządu w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 3) jest spółką nieposiadającą osobowości prawnej:
 - a) której członkowie zarządu albo wspólnicy nie byli prawomocnie skazani za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi

gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe,

- b) na której członków zarządu albo wspólników w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku, o którym w art. 108 ust. 1, nie została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 4) nie jest kredytodawcą, pośrednikiem kredytowym, dostawcą usług w zakresie pożyczek społecznościowych, nabywcą kredytów, podmiotem obsługującym kredyty.

2. Wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia następuje na wniosek podmiotu zawierający:

- 1) firmę;
- 2) adres siedziby albo adres prowadzenia działalności;
- 3) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu – w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą prawną;
- 4) imiona i nazwiska oraz numery PESEL członków zarządu albo wspólników – w przypadku przedsiębiorcy będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej;
- 5) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 6) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 7) adres strony internetowej;
- 8) adres poczty elektronicznej;
- 9) informację o charakterze świadczonego poradnictwa (poradnictwo techniczne, prawne lub psychologiczne).

3. Wniosek o wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia składa się na piśmie w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

4. Do wniosku o wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia dołącza się następujące dokumenty dotyczące osoby fizycznej, członków zarządu osoby prawnej albo członków zarządu i wspólników spółki nieposiadającej osobowości prawnej ubiegającej się o wpis do rejestru:

- 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności w zakresie przestępstw, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a;
- 2) oświadczenie o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia, o którym mowa w art. 34c ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, nie została na mnie nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Jeżeli wniosek o wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 2 lub ust. 4, Rzecznik wzywa wnioskodawcę do jego uzupełnienia w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. W przypadku nieuzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie, wniosek pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 34f. Jeżeli z wniosku o wpis do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia wynika, że wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w art. 34e ust. 1, Rzecznik wydaje decyzję administracyjną o odmowie dokonania wpisu do tego rejestru w terminie jednego miesiąca od dnia złożenia wniosku o wpis.

Art. 34g. 1. Podmiot wpisany do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia jest obowiązany informować Rzecznika o zmianach danych będących podstawą wpisu do tego rejestru, o których mowa w art. 34e ust. 2, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

2. Rzecznik niezwłocznie dokonuje zmian danych w rejestrze podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.

Art. 34h. 1. Rzecznik wykreśla podmiot z rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia:

- 1) w przypadku gdy podmiot ten przestał spełniać warunki, o których mowa w art. 34e ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a, pkt 3 lit. a oraz pkt 4;
- 2) w przypadku gdy na ten podmiot będący osobą fizyczną, na członka zarządu tego podmiotu będącego osobą prawną albo na członka zarządu lub wspólnika tego podmiotu będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 3) na wniosek tego podmiotu.

2. Do postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia przepisy rozdziału 7 działu I ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) stosuje się odpowiednio.

Art. 34i. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 34f i art. 34h ust. 1, odpowiednio wnioskodawcy lub podmiotowi wpisanemu do rejestru podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.”.

Art. 147. W ustawie z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 623) w art. 4 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) instytucje pożyczkowe w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 148. W ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. z 2025 r. poz. 720) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 62:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja Nadzoru Finansowego prowadzi rejestr pośredników kredytowych, do którego są wpisywani pośrednicy kredytu hipotecznego i agenci oraz pośrednicy kredytowi w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...).”.

- b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) działu drugiego dotyczącego pośredników kredytowych w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim.”;
- 2) w art. 63:
 - a) w ust. 3:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
 - „Dział drugi rejestru pośredników kredytowych zawiera w odniesieniu do osób fizycznych będących pośrednikami kredytowymi w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim.”,
 - w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
 - „dane pośrednika kredytowego w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim obejmujące.”,
 - b) w ust. 4:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
 - „Dział drugi rejestru pośredników kredytowych zawiera w odniesieniu do pośredników kredytowych w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim niebędących osobami fizycznymi.”,
 - w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
 - „dane pośrednika kredytowego w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim obejmujące.”.

Art. 149. W ustawie z dnia z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:
 - „1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:
- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą

dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 270 z 24.10.2019, str. 126, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7, Dz. Urz. UE L 2023/2673 z 28.11.2023, Dz. Urz. UE L 2024/93 z 09.02.2024 oraz Dz. Urz. UE L 2024/825 z 06.03.2024).”;

2) w art. 47 w ust. 7 w zdaniu drugim wyrazy „Przepisy art. 30, art. 31” zastępuje się wyrazami „Przepisy art. 30–31”.

Art. 150. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644) w art. 2 w ust. 1 pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25) instytucje pożyczkowe w rozumieniu ustawy z dnia... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz....);”.

Art. 151. W ustawie z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego (Dz. U. z 2025 r. poz. 566) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) instytucja pożyczkowa, o której mowa w art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...), mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego lub Konfederacji Szwajcarskiej;”;

b) w ust. 2 pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) pośrednik kredytowy, o którym mowa w art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim;”;

2) w art. 3 w ust. 1 pkt 39 otrzymuje brzmienie:

„39) art. 128–132 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim.”.

Art. 152. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 98 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kredyt studencki nie jest kredytem w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...).”;

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1871 i 1897 oraz z 2025 r. poz. 619, 620, 621 i 622.

2) w art. 103a ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Kredyt na studia medyczne nie jest kredytem w rozumieniu ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim.”.

Art. 153. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764) w art. 15zzg w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się wyrazami „ustawie z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 154. W ustawie z dnia 26 kwietnia 2024 r. o zapewnianiu spełniania wymagań dostępności niektórych produktów i usług przez podmioty gospodarcze (Dz. U. poz. 731) w art. 5 w pkt 30 w lit. a tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– konsumencki, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. poz. ...),”.

Art. 155. W ustawie z dnia 20 grudnia 2024 r. o podmiotach obsługujących kredyty i nabywcach kredytów (Dz. U. z 2025 r. poz. 146) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 1 lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) instytucję pożyczkową w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim (Dz. U. ...);”;

2) w art. 3 w ust. 1 w pkt 3 w lit. b wyrazy „art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim” zastępuje się wyrazami „art. 5 pkt 13 ustawy z dnia ... o kredycie konsumenckim”.

Rozdział 14

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 156. 1. Do informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, przekazanych odpowiednio przez kredytodawcę lub pośrednika kredytowego przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do umów o kredyt konsumencki, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z uwzględnieniem ust. 3.

3. Do umów o kredyt konsumencki zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 53 i art. 54 ustawy.

4. Do umów o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 55 ustawy.

5. Do przekroczenia na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym konsumenta, w przypadku gdy umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego dopuszczająca to przekroczenie została zawarta przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się art. 56 ust. 2 i 3 ustawy.

6. Do umów o kredyt odnawialny zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 77 ustawy.

7. Do postępowań sądowych i administracyjnych w sprawach dotyczących informacji i umów, o których mowa w ust. 1 i 2, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 157. 1. Do umów o usługi finansowe zawartych na odległość przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do umów zawartych za pośrednictwem interfejsu internetowego przed dniem wejścia w życie ustawy i do których w dniu wejścia w życie tej ustawy nie upłynął jeszcze termin na odstąpienie od umowy, stosuje się art. 30a i art. 30b ustawy zmienianej w art. 145 niniejszej ustawy.

Art. 158. Do spraw prowadzonych przez Komisję Nadzoru Finansowego, uregulowanych w rozdziale 5ab ustawy uchylanej w art. 164, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 159. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 59dg ust. 3 i art. 59do ust. 3 ustawy uchylanej w art. 164 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie odpowiednio art. 115 ust. 3 i art. 123 ust. 3 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 160. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy rejestr instytucji pożyczkowych, o którym mowa w art. 59ab ustawy uchylanej w art. 164, staje się rejestrem instytucji pożyczkowych, o którym mowa w art. 89 niniejszej ustawy, z tym że wpisy instytucji pożyczkowych do tego rejestru dokonane na podstawie art. 59ac ust. 1 ustawy uchylanej w art. 164 stają się wpisami, o których mowa w art. 90 ust. 1 niniejszej ustawy.

2. Do wniosków o wpis do rejestru instytucji pożyczkowych, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 164, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 161. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność wpisy pośredników kredytowych w dziale drugim rejestru pośredników kredytowych, o którym mowa w art. 62 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, dokonane na podstawie art. 59da ust. 1 ustawy uchylanej w art. 164.

2. Do wniosków o wpis w dziale drugim rejestru pośredników kredytowych, o którym mowa w art. 62 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 164, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 162. Tworzy się rejestr podmiotów doradczych w zakresie zadłużenia.

Art. 163. Tworzy się rejestr dodatkowej działalności kredytowej.

Art. 164. Traci moc ustawa z dnia 20 lipca 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2024 r. poz. 1497 oraz z 2025 r. poz. 146).

Art. 165. Ustawa wchodzi w życie z dniem 20 listopada 2026 r., z wyjątkiem art. 145, który wchodzi w życie z dniem 19 czerwca 2026 r.

Za zgodność pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym

Aneta Mijał

Dyrektor Departamentu Prawnego

w Urzędzie Ochrony Konkurencji i Konsumentów

/-podpisano elektronicznie/